ANDLIGA SÅNGER

ANDLIGA SÅNGER.

— TILL —

UPPBYGGELSE

— FÖR —

GUDS BARN

UNDER DERAS PILGRIMSVANDRING.

"*Honom som oss älskat hafver och tvagit oss af våra synder med sitt blod, Honom vare ära och välde ifrån evigh[illegible] till evighet. Amen!*" *Upp. B.* 1 *kap.* 5, 6. *v.*

Cincinnati:

Tryckt hos Hitchcock & Walden, pa deras eget forlag.

1875.

ANDLIGA SÅNGER.

---

1 P. M

Abba Fader!

ABBA Fader, nådens Gud!
Hör min bön och lofsångsljud!
Låt din gode Andes röst
Ständigt höras i mitt bröst!
Blifve han en evig pant
I mitt hjerta, visst och sannt!
Jesu! var min Frälsarman,
Ty blott du mig frälsa kan!

2 Gräslig nöd mig förestod,
Men jag löstes med ditt blod;
Deruti min synd försvann —
Det min själ hugsvala kan.
Nu jag höja kan min röst,
Prisa Gud med salig tröst:
Ty min fiende du slog
När du uppå korset dog.

3 Pris ske Fadren, evigt god!
Pris ske Sonen för hans blod:
Ty jag der förlossning fann,
Der jag barnaskapet vann!
Pris ske Anden, själens vän,
Som mig fört till Gud igen!
Heliga Treenighet
Dig ske Pris i evighet!

2 P. M.

Salighetens dag.

ACK, tro det nådesbud
Om full förlåtelse,
Som lofvad är af Gud
Till de bedröfvade!

CHOR. Nu frälsningsdagen har gått in,
Nu frälsningsdagen har gått in;
Förlossning nu hos Jesus finn!

2 Si, Jesus med sitt blod
Försonat Gud med dig!
Du sorgsna själ, haf mod—
Han kallar dig till sig!

3 Nu tröstligt lita på
Guds nådelöften mång!
Till korsets fot nu gå
Och der stäm upp din sång:

CHOR. Nu frälsningsdagen har gått in,
Nu frälsningsdagen har gått in—
Ty Jesus har nu blifvit min!

3 P. M. 65, 65.

Afton sång.

BAKOM vesterns höjder
Solen har sig gömt;
Nåden dock oss fröjdar:
Gud oss ej har glömt.
Lof och pris och ära
För hans nåd och frid
Honom vi hembära
Uti all vår tid!

2 Samma nåd, som tände
Solens klara ljus,
Guda-Sonen sände
Ned från Fadrens hus,—
För att återföra
Oss till himlens Gud,
Och vår själ beröra
Med sitt frälsningsbud.

3 Dig vi vilja lofva
Fader, Son och And'
För hvar nådegåfva
Från din kärlekshand!
Nu i nattens timma
Skydda oss så väl;
Låt oss nåd förnimma
Till båd' kropp och själ!

4 P. M.

Fröjd wid nådastolen.

BEVARADE uti din nåd,
Vår Skapare, vår Kung och Gud!
Och ledda i ditt kärleksråd—
Vi höja nu vårt fröjdeljud:

CHOR. Sälla da'r, sälla da'r:
Ty Herrans nåd är uppenbar!
I Herrans gårdar bli' vi qvar—
Der strålar nådens sol så klar.
Sälla da'r, sälla da'r—
Nu Jesus all vår synd borttar!

2 Du har, så nådig, god och vis,
Upprest för oss din nådastol;
Och öppnat oss ett paradis—
Belyst af evighetens sol.

3 Vi tacke dig för nådens bud,
Som oss ingifvit himmelskt mod!
Vi tacke dig, att till vår Gud,
Vi funno väg i Jesu blod!

4 Vi höja än vår glada röst:
Vi prise dig, o Fader vår!
Guds Son! vi lofve dig med tröst,
Och Anden, som af dig utgår!

5

P. M. 87, 87.

Den gode herden.

BORT, o själ, med dessa tankar
Att du är från Gud utstött!
Håll dig fast vid löftets ankar
Och blif ej i bönen trött!
Uti tron vid nådastolen
Se på Jesus, "lifsens ljus";
Så skall denna kärlekssolen
Snart belysa hjertats hus!

2 Hör hans ord: "Så sannt jag lefver,
Jag vill icke syndar'ns död;
Dig att finna jag än sträfvar,
Och dig rädda ur din nöd!
Jag mitt lif för dig har gifvit,
Jag den gode herden är;
Det står i mitt hjerta skrifvit
Att jag syndar'n håller kär."

3 Ingen herde kan så leta
  Efter ett borttappadt får.
Kunde du hans hjerta veta
  Huru ömt för dig det slår;
Hur det törstar dig att frälsa,
  Dig att all sin nåde ge:—
Själen finge strax sin helsa,
  Du af glädje skulle le!

6 P. M.

Blyges du för Jesus?

BLYGES du för Herren Jesus, för hans
  kors och marterstig?
Si, han blygdes likväl icke, att af kärlek
  dö för dig!
Vågar du ej låta märka, att du håller kärt
  hans namn?
Han på korset vågat mera, när han öppnat
  dig sin famn.

2 Räds du för en liten smälek, mins du ej
  din Jesu död?
Si, han räddes ej för hånet, när han bar
  din syndanöd.
Vill du då dig undandraga för att blott ha
  verldens frid?
Minns—han drog sig ej tillbaka, när det
  gällde kamp och strid.

3 Blyges du för Jesu vänner—kan blott
  fel hos dem du se?
O, då blygs du ock för honom—han, som
  undfår syndare!

Men besinna dock på allvar: hvem är han
och hvad är du?
Han är Herren Gud Allsmäktig, *du* ett
ringa stoftgrand ju.

4 Hör, ack hör, hvad sjelf han säger: "den
som blyges vid mitt ord,
Si, för honom skall jag blygas, när jag
håller dom på jord!"
"Men eho mitt namn bekänner inför
menskor"—(märk här till!)
"För min Fader och hans englar jag hans
namn bekänna will."

5 Den ej kämpar, kan ej vinna; den är
mot, som ej är *med*—
Att på båda sidor halta, är ej trogna strids-
mäns sed.
Har du hittills kunnat blygas för en Fräl-
sare, så god—
Blygs ej längre, tro och kämpa, och vinn
seger i hans blod!

7 P. M.

Broder, säg! will du gå med?

BRODER, säg! vill du gå med mig,
Broder, säg! vill du gå med mig,
Broder, säg! vill du gå med mig
Till Canaans sälla land?
Med Guds nåd vill jag gå med dig,
Med Guds nåd vill jag gå med dig,
Med Guds nåd vill jag gå med dig
Till Canaans sälla land.

2 Nog är resan bra besvärlig;
Men min Jesus sjelf är när mig,
Och så underligen bär mig
Till Canaans sälla land.
  Med Guds nåd vill jag gå med dig,
  Herre Jesu, sjelf bered mig,
  Och uti din kärlek led mig
  Till Canaans sälla land!

3 Lef af trona, bed och vaka,
Blicka framåt ej tillbaka;
Snart du får Guds sällhet smaka
I Canaans sälla land!
  Med Guds nåd vill jag försöka
  (Herre Jesu tron föröka!)
  Att med allvar vägen söka
  Till Canaans sälla land!

4 Jesus leder oss vid handen
Till de sälla faderslanden;
Snart vi landa der på stranden,
I Canaans sälla land.
  Ära, ära, halleluja,
  Ära, ära, halleluja,
  Ära, ära, halleluja—
  Pris Gud i evighet!

8 P. M. 87, 87.

Son', gå och arbeta i min wingård!

BRODER! du som älskar Jesus,
Tag din plats i hans vingård;
Gå arbeta, offra lifvet,
Håll om själar trogen vård!

Jesus bjuder dig att verka
Troget, medan dagen är;
Han vill håg och vilja stärka
Tills du nådelönen bär.

2 Broder! bed, o bed till Jesus
Uti kammar'n, i ditt hem;
Bed på landet, bed i staden,
Hvar du vistas—bed igen!
Bed att Jesus Anden sänder
Ned i fallna menskors bröst,
Att sig syndaren omvänder,
Att den sorgsne finner tröst!

3 Broder! tröstligt sjung om Jesus,
Huru rik hans kärlek är;
Prisa honom för hans godhet
Och hans nåd i hjertat bär!
Saligt du då kan besjunga
Jesu kärlek, himmelskt god;
Visa gamla, visa unga
Till Guds Sons försoningsblod!

4 Broder! kraftigt du predike
Om din Jesus hvar du går;
Aldrig kallet du besvike,
Om ock ondskan mot dig står!
Höj din röst till Jesu ära,
Kalla syndaren till Gud;
Lef i Jesu frälsningslära,
Vik ej nånsin från hans bud!

5 Broder! heligt lef för Jesus,
Som sitt lif för dig utgaf;
Uti renhet och i kärlek
All din lust och glädje haf!
Helt uppoffra dig till honom
Uti verk och bön och sång;
Och du lönen skall få skörda
Uti himmelen en gång!

9 C. M.

Den trånga porten.

DEN port är trång och smal den stig
Som till Guds rike bär;
Dock är der också rum för dig,
För dig eho du är.

2 Så träng dig genom porten fram
Till korsets helga fot,
Och skåda tröstligt på Guds Lam
I redlig syndabot!

3 Si, tusen sinom tusende
Den vägen vandrat förr,
Och fingo der med glädje se
Den öppna nådens dörr.

4 Så kom ock du med bördan din
Och tro på Jesus Christ!
Gå genom trånga porten in—
Och du blir frälst förvisst!

10

P. M.

Reningskällan.

DET finns en källa fylld med blod,
Som öppnades i Jesu sår;
Der fann jag säll den reningsflod,
Hvari min själ jag snöhvit tvår.

CHOR. Sälla stund, sälla stund,
När Jesus tog min synd från mig!
På nådens grund jag salig står
Och blickar in i Jesu sår.
Der fann jag en gång hvilostad
Och der jag ännu hvilar glad.

2 Der sänkte jag all synd och sorg
Och utaf nåd förlossning fann;
Gud sjelf är nu min fasta borg,
Och Jesus är min Frälsar'man.

3 Ditt dyra blod, o du Guds Lam!
Skall aldrig, aldrig kraftlöst bli;
Men frälsta skaran hinna fram,
Bli' saliggjord och evigt fri.

4 När först i tron jag såg med tröst
Den helga strömmens rika flöd;
Guds kärlek fyllde sällt mitt bröst,
Och skall så göra till min död.

5 Och denna kärlek underbar,
Den har försatt min själ i brand;
Och nu jag prisar Gud min Far,
Som lossat har min tungas band.

11

C. M.

Det sköna landet.

DET finns att land af rent behag
Der helgon evigt bo;
Der natt ej kommer efter dag
Och intet stör dess ro.

CHOR. I himlen, i himlen,
I himlen — o hur sällt!
O, jag längtar bli der
Hvar min Frälsare är,
Att få hvila vid hans bröst!

2 Det Eden vattnas af den elf
Som ut från thronen går;
Och allt utaf Jehova sjelf
Odödligheten får.

3 En herrlig äng, så rik på grönt,
Går in till flodens rand;
Så såg Guds folk sitt Canaan skönt
På Jordans andra strand.

4 Kund' vi blott se hvad Moses såg
Då han på berget stod—
Vi ryste ej för Jordans våg,
Och ej för dödens flod.

12

C. M.

Det bättre landet.

DET finns för oss ett bättre land
Af fröjder utan tal,—
Tillredt af Fadrens nådeshand,
I himlens sälla sal.

2 Der lifsens vatten flyter ut
Från källan vid Guds thron;
Der frälsta själen skall till slut
Slå upp sin harpoton.

3 Der allt om fröjd sitt vittne bär:
Ty der är lifsens land;
Och barnets öga torkas der
Från tår af Fadrens hand.

4 Och vid den elf står lifsens träd,
Med frukt i ymnighet.
Du, Jesu vän, dig hoppfullt gläd
Åt himlens salighet!

13 P. M.

Det herrliga landet.

DET herrliga land i tron jag ser,
Det land hvar sorg ej finnes mer;
De saligas hem, ett land af ro,
Hvar alla Guds barn en gång få bo.

CHOR. Vill du gå, vill du gå,
Gå till det herrliga land med mig?
Vill du gå, vill du gå,
Gå till det herrliga land?

2 Det herrliga land, den ljusa rymd
Ej är af minsta mörker skymd;
Guds herrlighetssken, Guds egen Son,
Bestrålar der allt ifrån sin thron.

3 Mig tyckes jag ser den staden huld,
Dess glans är lik en sjö af guld;
Den lågar i ljus, lik solen sjelf,
Och speglar sin bild i lifsens elf.

4 Mig tyckes jag ser de frälsta der,
Af alla folk en väldig här;
Kring thronen de stå i snöhvit skrud
Och kasta sin' kronor ned för Gud.

5 Det herrliga land, det land af ljus,
Det är mitt hem, min Faders hus;
Ack, vore jag fri från dödens kropp,
Jag flöge med glädje strax dit opp.

14 P. M.

Guds barns glädje.

DET är så godt att om Jesus sjunga,
Hans godhet prisa, hans nåd förkunna;
I sången säga att Gud är god,
Som gaf förlossning i Lammets blod.

2 När jag nu skådar hans död och smärta,
Strax kännes glädje uti mitt hjerta;
Då blir det godt att i sångens ord
Få tala om, att vår Gud är god.

3 Då sjunger jag om den tröst jag äger,
Hvad hjertat känner, hvad Anden säger;
Blott kändt af den som har Gud till Far,—
Ej verldens visdom det fattat har.

4 Jag har förlossning igenom blodet;
Guds löften har jag igenom ordet—
Att Jesus köpt mig just som jag är,
Att evig kärlek han till mig bär.

5 Jag är så nöjd—ja, så trygg, så glader,
Min vän är Jesus och Gud min Fader;
Och himmelen är min arfvelott;—
Det är ej alla, som ha' så godt!

6 Mig verlden aktar visst ganska ringa;
Ty jag ej offer dess gud vill bringa;—
Jag blott vill böja min' knä för den,
Som uti Christo mig löst igen.

7 Han ger här nere hvad jag behöfver
Och himlaarfvet blir ändå öfver—
Tills ofvan molnen jag hem får gå,
Att saligheten tillträda få.

8 Hvad kan då jag nu väl mer begära:
Hans brud jag är ju, den täcka, kära;
När blodet nedflöt ifrån Guds Lam,
All dom blef upphäfd, all synd försvann.

9 Fast ögat tåras och blicken skymmes—
Ja—Jesus stundom för mig bortgömmes:
Dock sjunger jag på min sång ändå;
Ty Herrans löfte skall fast bestå.

10 Hvad han har lofvat är fast som döden:
Han är den samme i lust och nöden;
Han kan ej ljuga, ty han är Gud,—
Han kan ej glömma sin köpta brud.

11 Snart får jag flytta från jordens dalar
Till himlens sköna och ljusa salar.
Ack, söta hvila, ack, ljufva ro—
Jag får långt mera än jag kan tro!

15

P. M.

Jesus ber för mig ännu.

DJUP af nåd, o är det så,
Finns det nåd för mig att få?
Kan min Gud i nåde se
Till den störste syndare?
  Gud är god, jag ser det nu,
  Jesus ber för mig ännu;
  Jesus ber—Han ber för mig ännu, :,:

2 Länge jag stått mot Hans nåd,
Fräckt föraktat all' Hans råd;
Aldrig lyssnat till Hans röst,
Andan qväft uti mitt bröst.
  Gud är god, o. s. w.

3 Böj min själ till ånger, du!
Att min synd begråta nu,
Att jag på min villa ser,
Gråter, tror, ej syndar mer.
  Gud är god, o. s. w.

4 O, hur öm Guds kärlek är!
Skona mig, är Hans begär.
Kom, Han ropar, till min barm,
Fäller ner sin hämndearm.
  Gud är god, o. s. w.

5 Der för mig min Jesus står,
Visar mig sin hand och sår:
Gud är god, jag ser det nu,
Jesus ber för mig ännu.
  Gud är god, jag ser det nu,
  Jesus ber för mig ännu;
  Jesus ber—Han ber för mig ännu.

16

L. M.

Välkommen!

DU christne vän välkommen var
Att vandra hand i hand med oss!
Vi ha' satt ut för himlen klar,
Hvar bättre hem för oss kan fås.

2 Kom följ med oss på lifvets stig
Till ljusets rymd och paradis;
Der finnes ock ett hem för dig,
För hvilket Jesus vare pris!

3 Blif trogen uti ve och väl
Till Gud och till församlingen;
Gif helt till Gud din kropp och själ
Så landar du i himmelen!

4 Vi vilja troget tåga an
I tro och bön och kämpande;
Må han, som ensam hjelpa kan,
I lif och död oss seger ge!

17

C. M.

De frälsta barnens hem.

DU himmelska Jerusalem
Hur ljuft är ej ditt namn,
Du, som blef frälsta barnens hem
Med sällhet i din famn!

2 Din skönhet obeskriflig är,
Ho tolka kan din fröjd!
Din storhet först begripas der,
När du blir sedd i höjd.

3 Hvi skulle nöd slå ned mitt mod
Om du mitt hem nu är;
Då han, som gjöt för mig sitt blod,
Mig rum bereder der!?

Du himmelska Jerusalem,
Hur ljuft är ej ditt namn;
Du som blef frälsta barnens hem
Med sällhet i din famn!

18

P. M. 6, 6, 9.

Blif min väg, blif mitt ljus!

DU som blödde och dog
Att jag skulle ha' nog
Af din kärlek och ljus i min själ!
Säg, hvi döljer du dig
På min ödsliga stig—
Jag går sorgsen och mörker mig qväl?

2 Jesus, Frälsare söt!
I ditt blodstänkta sköt
Låt min trånande ande få ro!
Dig jag utväljer här
För mitt enda begär,—
Låt mig sist i din himmel få bo.

3 Blif min väg, blif mitt ljus
Genom tårdalens brus
Till de blodtvagna skarornas hem!
Der i mäktiga ljud
Till min Kung och min Gud
Vill jag höja min lofsång med dem.

19

P. M. 10, 11.

En bråkad rö.

EN bråkad rö vill Jesus icke krossa,
Men med sin kärlek hela hvarje sår;
Den sorgsna själen vill han ömt förlossa —
Ty än från honom nåd och hjelp utgår.

2 En rykand' veke skall han ej utsläcka,
Men gjuta olja uti lampan in;
Och kärlekselden uti själen väcka
Och fylla den med himlaglädjen sin.

20

P. M. 87, 87.

Englarnes väntan.

ENGLARNE på Zions höjder
Vänta på Guds folk från jord,
För att dela sina fröjder
Med dem, der vid himlens bord;
Vänta vid de perleportar
Till vår Faders goda hus,
Der på högre, sälla orter,
Hvarest strålar evigt ljus.

2 De der vänta för de gamla
Som ha' långan väg att gå
Som med Jesus själar samla
Att till saligheten få.
De som burit dagens tunga
Och beprisat Jesu namn,
Skola der bland englar sjunga
Uti Canaans sälla land.

3 De der vänta för de unga
  Som sig klädt i helig skrud,
Och som Frälsaren lofsjunga
  Och åtlyda Herrans bud.
Som ej utaf vägen vika,
  Bruka Andans goda svärd;
Och sin kallelse ej svika
  Men förakta verldens flärd.

4 De der vänta för den sälla,
  Som i Jesu Christi blod
Fann från synd en reningskälla,
  Och i nåden ständigt stod.
Ja—de vänta der för alla
  Som till himlen ställt sitt lopp,
Och som, fast de kunna falla,
  Kämpa troget uti hopp.

5 De ock vänta för de späda:
  Ty Guds rike deras är;
Och det skall dem evigt gläda
  Att små barnen äro der.
Der i himlen fröjd skall vara
  Hvarje gång när de få gå
Genom himlaporten klara,
  Bärande de frälsta små.

21

P. M. 8 lin. 10.

Ett fattas dig.

ETT fattas dig fast du det icke ser,
  Ett fattas dig — och ganska mycket mer;
Der hvilar öfver dig en gräslig dom:
Ty du föraktat nådens rikedom.

—Det fattas dig: du sofver uti synd,
Det fattas dig: att du är andligt blind.
Statt upp, statt upp, till Jesus fly i dag,—
Och slut ej hjertat till för Andans lag!

2 Ett fattas dig fast du det icke tror—
Ett fattas dig—din fara den är stor.
Du har föraktat *Testamentets blod*,
Som är från synd den enda reningsflod.
Det fattas dig: Guds barn du icke är,
Det fattas dig: Du Jesus ej har kär.
Till Jesus kom, bekänn din uselhet,
Och mottag nåd och frid och salighet!

3 Ett fattas dig—och det förskräckligt är,
Ett fattas dig—din väg till döden bär.
Du Christi sinne ännu icke fått,
Du söker blott i verlden all din lott.
Det fattas dig: du känner ej den fröjd
Som på dig väntar der i himlens höjd;
Derföre kom till Herden Jesus Christ,
Och blif hans får, så frälsar han dig visst!

4 O, låt ej längre detta fattas dig,
Och låt ej Jesus klaga bitterlig!
Vet—domen hvilar öfver hvarje själ,
Som ej i tid betänka vill sitt väl.
Derföre stanna nu för herdens röst,
Upplåt din dörr, och hasta till hans bröst;
Och nåd och frid skall bli din själaspis,
På vägen hem till himlens paradis.

22

P. M. 76, 76.

Afskedssång.

FORT lifvets stunder ila—
Vår afskedstimma slår!
O, må vi ha' vår hvila
I Christi sidosår!
Ja, der är rum för alla,
I blodet rening finns;
Må ingen af oss falla—
I trohet kronan vinns!

2 Skall syskonringen brista
För det vi skiljas här?
Nej; må vi på det sista,
I himlen mötas der!
Vi efter målet jaga,
Vi skynda till vårt hem;
Oss Jesus vill mottaga
I ny' Jerusalem.

3 Si! der på andra stranden,
I fjerran, är vår stad;
Uti de sälla landen
Står mången re'n så glad.
Der evigt vi få vara—
Så Jesus har beredt;
Vi skola der erfara
Hvad intet öga sett.

4 Må hvarje själ bli' trogen
Till lifvets sista slut,
För himlen blifva mogen
Och kämpa kampen ut!

Den sida hvita drägten
  Oss Jesus gifver då;
Kom du, som är af slägten,
  Och med till himlen gå!

23

P. M. 76, 76.

Bönemöte sång.

FAR fort at gifva seger,
  Du Fridens Förste god,
Åt kyrkan, som du äger
  Och som du köpt med blod!
Välsigna våra böner,
  Välsigna ock vår sång!
När du med framgång kröner—
  Allt får en herrlig gång.

2 Du, Jesu! oss friköpte—
  Vi höra dig ju till;
Till dig vi äro döpte
  Nu led oss, som du vill!
Se'n du oss älska lärde
  Ditt dyra Frälsarnamn,
Af nåd du oss beskärde
  En fristad i din famn.

3 Låt Anden nu nedstiga,
  Låt himmelsk kraft bli' spord;
Att vi ej må förtiga
  Den nåd med oss är gjord!
Låt denna bönetimma
  Bli' helig, god och varm;
Så att vi må förnimma,
Guds frid uti vår barm!

24

P. M. 76. 76.

I Guds källa är vatten tillfyllest.

FRÅN lifsens källa flyter
Den kristallklara flod;
Den strömmen aldrig tryter
Ifrån den källan god.
Dit helgonen framträda
Att släcka själens törst;
Der kunna de sig gläda
Och fröjda aldraförst.

2 Och den som vill han komme
Till lifsens vattuflod;
Kom, icke blott den fromme,
Och den som förr der stod!
Du, som vill sluta synda
Och frälsad ha' din själ,
Dig till den floden skynda—
Der blir dig allting väl!

25

P. M. 98, 98, 88.

Missions sång.

FÖR dem som under heta solen
Bo uti palmers sköna land,
För dem som längst mot frusna polen
Kringirra på en ödslig strand—
För alla, alla, Jesu god
Lät gjuta ut sitt dyra blod.

2 Till röda, vilda Indianen
Som ströfvar uti skogar kring,
Och till den svarta Afrikanen
Som böjer knä för döda ting—
Till alla nådens milda bud
Blir sändt ifrån vår frälsnings Gud.

3 Från Hindu'n, som förtviflad kastar
Sitt barn i Ganges vigda våg,
Och från Kareners folk, som hastar
Till Gud som deras längtan såg,
Från Madagaskar, blodig ö,
Hörs ropet: "Låten oss ej dö!"

4 Si Hottentotten, djurens like,
Och söderhafvets kannibal,
Braminen, den på vishet rike,
Och Chinas millioners tal—
De ropa alla med en mun:
O—sänd oss Evangelium!"

5 Si, tusentals af hedna hopar
Bortsopas af en bitter död!
Från deras läger stämman ropar:
Du Christna werld betänk vår nöd!
Sänd många trogna Herrans män
Till arma, blinda hedningen!

6 O, syster, broder, du som njuter
Af Fadershusets öfverflöd,
Låt se att du din själ utgjuter
I bön för dina likars nöd;
Och mer än smulan af ditt bord
Uppoffra för en nödställd jord!

26

C. M.

Försoning.

FÖRSONING—o hvad himlaröst,
Hvars ljud gör mig så glad!
Ett balsam för hvart såradt bröst,
En lindring i allt qval.

2 Försoning—o du dyra Lam,
Dig hörer äran till!
Din frid skall lefva i min barm,
Om frid jag sjunga vill.

3 Försoning—Gud är nu min Far;
Min synd Guds Son borttog,
Och himlens frid till jorden bar
När han på korset dog.

4 Försoning nu jag funnit ut
På Herrans egen grund;
Med Gud min ofrid tagit slut
I blodets fridsförbund.

5 Så: ära, pris, halleluja
Ske Gud i evighet!
Försonad, kan jag frid nu ha'
Och all Guds salighet.

27

P. M. 87, 87.

Böncsång.

GODE Jesu, böj mitt hjerta
Till att alltid älska dig!
Hjelp och trösta i all smärta,
Gode Jesu, blif hos mig!

2 Blif hos mig när dagen ändas,
Blif hos mig när dagen gryr!
Låt mitt hjerta aldrig vändas
Ifrån dig, som allting styr!

3 Jesu uti dina händer
Jag befaller kropp och själ.
Hvart jag mig i verlden vänder,
Jesu, främja du mitt väl!

4 Jesu, du mitt allt i alla,
Jesu, du min bästa vän!
Låt i synd mig aldrig falla,
Hjelp mig sist till himmelen!

28

P. M. 87, 87, 77.

Lifsens källa.

GUD, du lifsens rena källa,
Du, som idel kärlek är!
Endast du kan tillfredställa
Själens trängtande begär.
Sedan jag fick dricka der,
Du till mig blott godhet är.

2 Ej min tanke djupet hinner
Af din kärlek,—ej dess höjd;
Men när den i själen brinner—
O—hur den gör mig förnöjd!
Allt förstånd den öfvergår
När jag deraf njuta får.

3 Genom blodet, som har runnit,
Hvari all min synd försvann,
Väg till Gud jag hafver funnit,—
Nu jag sjunga vill och kan:
 Pris ske dig, o Herre kär,
 Du, som lifsens källa är!

29

P. M. 87, 87, 77.

Tacken honom i hans portar!

GUD är den oss hafver skapat
Sig till folk och fosterfår,
Frälsar hvar och en förtappad
Som i bot till honom går;
 Jesu blod, som för oss rann,
 Evig nåd hos Fadren fann.

2 Kommen då från orter fjerran,
Gören med Er Gud förbund;
Bären Edert lof till Herran
Denna helga sabbathsstund!
 Låt i helig sång med fröjd
 Herrans pris gå upp till höjd!

3 Tacken honom i hans portar,
Lofven honom i hans gård;
Kommen hit från skiljda orter,
Prisen den om oss har vård!
 Gudanåd och gränslös frid
 Vill han ge till evig tid.

30

P. M. 6 lin. 8

Guds tillvaro.

GÅ hvart jag vill i verlden här—
Om Gud allt synligt vittne bär.
Det finns en Gud, hvars allmaktshand
Har frambragt himlar, haf och land.
Jag hörer det i vindens fläkt,
Jag läser det i liljans drägt.

2 Gå hvart jag vill—jag ser hans spår,
Han följer mig ehvart jag går.
I månens sken, i solens ljus,
I fågelns qvitter, vågens sus,
I stormens vilda majestät—
Jag hör hans röst, jag ser hans fjät.

3 Det finns en Gud—så säger mig
Allt hvad jag möter på min stig;
Ock här inom mitt eget bröst
Jag klart kan höra denna röst;
Men uti Bibelns rena ord
Hans existens blir klarast spord.

31

P. M. 87, 87.

Förakta ej Guds kärlek!

GUDS natur är idel godhet,
Derför *älska* är hans lust;
En natur af sådan renhet
Älska vill och älska måst!
Lycklig den som evigt blifver
Föremål för godheten,—
Ve den själ, som icke gifver
Rum för Gudakärleken!

2 För att komma i tillfälle
Lyckliggöra syndig man,
Lät han Jesus i dess ställe
"Döden dö;" på korsets stam.
Jesus döden der nedfällde,
Och betalte syndar'ns skuld,
Afgrundsmakten blottad ställde,
Blef vår väg till Fadren huld.

3 Den som nu vill det förakta
Måste dö sin egen död;
Alla synder blifva bragta
På hans själ med evig nöd.
Den som *Sonen ej vill hylla*,
Ej till nådastolen gå,
Får Guds vrede der förskylla,
Hvarest nåd ej står att få.

32 P. M.

Haf tro till Gud!

HAF tro till Gud, min själ!
Den sorg, som nu dig qväl,
Ej evig är.
Om sorg och möda blott
Än äro här din lott,
Dock blir alltsammans godt
I himlen der.

2 Fast solen nu är gömd,
Tänk ej att du är glömd;
Vet—*Gud är god!*

Snart skingra molnen sig,
Och solen lyser dig
Att gå din pröfnings stig
Med gladligt mod.

3 Fast korset kännes tungt,
Var tröst! Snart blir det lugnt
För dig också.
Lyft matta ögat opp
Till Gud i tro och hopp,
Han styrer verldars lopp:
Hvi frukta då?

4 Så var då lugn, min själ!
Din Gud gör allting väl;
Lof ske hans Namn!
Blott än en liten tid
Af qval och gråt och strid,
Se'n fås en evig frid
I Jesu famn.

33 C. M.

Endast Jesus.

HALLELUJA, o du Guds Son—
Jag vill blott dyrka dig!
Uti mitt hjerta sätt din thron—
Regera du i mig!

2 Om du dig sjelf vill ge åt mig,
O Frälsare, så stor!
Då har jag allt—ty uti dig
Guds hela fullhet bor.

3 Då är jag fri från synd och skam,
Från skuld och dom och nöd;
Ty du för allt, på korsets stam,
Betalte i din död.

4 Och blodet, som der flödde ut,
Det renar all min själ,
Och syndalifvet får ett slut—
Ty jag är barn, ej träl.

5 Men ännu mer: Din Ande bär
Guds frid till hjertat mitt;
Och jag så lycklig, salig är
I vittnesbördet ditt.

6 Ja ännu mer: I den natur,
Som jag af dig undfår,
Der är för mig ett himmelskt ur
Hvarefter trygg jag går.

7 Från klarhet jag till klarhet går
I Christi kunskapsmått,
Och Herrans under skåda får
I både stort och smått.

8 Dock ingenting är smått för mig
Utaf ditt visdomsråd;
Ty allt jag ser förklarar dig,
Din kärlek och din nåd.

9 Pris dig, du himmelens Monark,
För all din myckna nåd!
Du, som mig blef en räddningsark—
Fullborda all' din' råd!

34

P. M. 87, 87.

Med eller mot.

HAR du mod att följa Jesus,
Hvad det än må kosta dig?
Har du mod när verlden hånar
Och till motstånd reser sig?

2 Har du mod att bli en Christen
Och ta steget riktigt ut?
Har du icke mod att börja,
O! hur går det då till slut?

3 Kan den stad osynlig höljas,
Hvilken ligger på ett berg?
Nej, den tro kan ej fördöljas,
Hvaraf lifvet har sin färg.

4 Ack! har Jesus endast blifvit
För ditt hjerta rigtigt stor,
Se! då måste du bekänna
Inför verlden, hvad du tror.

5 Verldens ogunst eller bifall
Gäller sedan intet mer;
Jesu ära blir det enda,
Hvarpå tron i allting ser.

6 Pröfva dig—det gäller lifvet,
Den som ej är med, är mot!
Har du hittils vacklat, tvekat,
Fall i dag till korsets fot!

7 Bed om tillgift, sök din rening
Uti Jesu Christi blod!
Bed om nåd att följa honom,
Bed om heligt hjeltemod!

8 O! besinna hvad det kostar,
Öfverväg din sak i tid!
Korset här—och sedan kronan,
Seger först och sedan frid.

35 P. M.

Hemlängtan.

HEMMET jag söker,
Hemåt min kosa jag styr;
Längtan sig öker
Med hvarje morgon som gryr.

2 Här är ej stället
Som mig förlustelse ger:
Blott för tillfället
Måste jag här ta' qvarter.

3 Farlig är färden,
Smal är den väg jag skall gå;
Ofta strör verlden
Törne och tistel derpå.

4 Hur hon sig skickar:
Vred eller gunstig mot mig—
Dock får hon icke
Dra' mig åt sidan till sig.

5 En har mitt hjerta,
Det är min himmelska vän;
Jag vill ej smärta
Honom—och ta det igen.

6 Vägen skall slutas,
Vore den aldrig så lång;
Hvilan skall njutas
Der i vårt hemland engång.

7 O, må vi strida,
Vaka och bedja alltjemt;
Tåligt förbida
Hvad i Guds råd är bestämdt!

8 Flytta oss sedan
Hem till vårt himmelska hus!
O, att vi redan
Der stodo klädda i ljus!

36

P. M. 4 lin. 7.

Min sälla lott.

HERREN är min sälla lott,
Nåd för nåd jag hafver fått;
Af sin fullhet han mig ger,
Frid och fröjd allt mer och mer.

2 Fadren hafver Sonen sändt,
Som nytt ljus i verlden tändt;
Detta ljus min glädje är
Uti pröfvolifvet här.

3 Jesus öppnat nådens port;
Fritt inträde han kungjort.
Med en mäktig frälsningsarm
Han mig tryckt intill sin barm.

4 Anden sände han från höjd,
Som mig fört från sorg till fröjd.
Denna pant på nåd och frid
Vill bli när till evig tid.

5 Heliga Treenighet,
Du min del af salighet!
Slut mig i din kärlek in,
Din natur förblifve min!

6 Lifsens källa, lifsens flod,
Du, som öfver allt är god!
Mätta, fyll mig med din frid
Här, och der till evig tid!

37

P. M.

Davids 23. *Psalm.*

HERREN är min herde—
Intet fattas mig;
Han af nåd mig lärde
Lifvets smala stig.
Han på ängen gröna
Föder mig så väl,
Och vid källan sköna
Lyckliggör min själ.

2 Han mig vederqvicker
Hela dagen lång,

Så att jag ej tröttnar
Med min glada sång.
I hans namn jag funnit
Lif och salighet;
Ja—jag der har vunnit
Mer än jag ens vet.

3 Om jag än skall vandra
I en mörkan dal,
Såsom många andra,
Hem till himlens sal;—
Jag mig dock ej fruktar:
Herren är mig när;
När som han mig tuktar,
Stafven *tröst* mig bär.

4 Han sitt bord tillagar,
Fröjd och kraft mig ger;
Satan flykten tager
När han detta ser.
Hufvudet han smörjer
Med sin olja god—
Då mitt hjerta börjar
Fatta himmelskt mod.

5 Ja! hans sälla godhet
Följer mig alltjemt;
Han, som är barmhertig,
Har det så bestämt.
Evigt jag skall blifva
Uti Herrans hus;
Der han mig skall gifva
Fullhet utaf ljus.

38

P. M. 4 lin. 7.

Herren Gud är sol och sköld. (*Dav. Psalm* 84, 12.)

HERREN är min *sol* och *sköld*,
Som bortdrifver all min köld;
Som i strid mig seger ger,
Och mig mycken nåd beter.

2 Denna sol, så ljus och varm,
Sprider lif uti min barm.
När den breder ut sitt flor,
Jag i ljuset salig bor.

3 Ljusets barn jag blifvit har
Genom denna solen klar;
Underligt dess ljus sig ter—
Det mig fröjdar mer och mer.

4 Denna sol, så ljuf och god,
Har upprest mitt slagna mod;
Mörkrets skuggor hafva flytt,
Allt i själen blifvit nytt.

5 Han min säkra sköld ock är
Som jag uti trona bär;
Bär den rätt framför mitt bröst,
Mig till outsäglig tröst.

6 Satans afgrundsheta skott
Hafva intet här förmått;
Och dess pilar falla ner
När jag denna skölden ter.

7 Seger, och dess lön, ger han,
Intet godt mig fattas kan.
Snart jag utur striden går,
Och af nåd min krona får.

8 Den, som denna skölden bär,
Tillhör Herrans kämpahär;
Och för den, i verlden all,
Satans rike tappa skall.

39 P. M.

Jesu kärlek.

(Melodi: I love to tell the story.)

HUR saligt att få sjunga
Om Jesu kärlek god,
Och med en lycklig tunga
Beprisa Herrans nåd!
Uti den lifsens källa
Jag fann en salig hamn;
Och evigt skall den välla
För mig, i Jesu namn.

CHOR. Hur saligt att få sjunga,
Hur saligt att få sjunga,
Hur saligt att få sjunga
Om Jesu kärlek god!

2 Ju mer jag deraf njuter,
Mer underlig den blir;
Den själen helt tillsluter
För allt hvad verlden ger.

Jag vill det högt omtala
Hvad den har gjort för mig,
Den saligt kan hugsvala—
Jag säger det för dig.

3 "Hans kärlek gjort mig salig!"
Jag sjunger än en gång.
Den ger mig fröjd otalig
I evigheten lång.
Jag vill det högt kungöra,
Ty mången det ej vet,
Hur den kan saliggöra
I tid och evighet.

4 Jag detta ock berättar
För dem som smakat den,
Som veta hur den mättar
Likt sjelfva himmelen.
Och när på andra stranden
Jag satt min fot en gång—
Uti de goda landen
Jag sjunger samma sång.

40 C. M.

Det bättre är framför.

HUR saligt der i ljusets land,
I helgons hem framför!
En evig lust vid Fadrens hand—
Det bättre är framför!

2 Och natt, och död, och klagoljud
Man der ej ser, ej hör;
Men helig fröjd i Herren Gud—
Det bättre är framför!

3 Och den en krona får till slut
Som ingen fruktan rör,
Men modigt kämpar kampen ut—
Det bättre är framför!

4 En himmelskt skön och snöhvit skrud
Hvar trogen själ tillhör,
Som här på jord var Christi brud—
Det bättre är framför!

5 Min kosa jag till himlen styr,
Till bättre land framför;
Ej stort om verlden jag mig bryr—
Det bättre är framför!

41

P. M. 4 lin. 11.

Englarnes tjenst.

HUR saligt att veta: Guds englar från höjd
Betjena på jorden, oss ringa, med fröjd!
De hafva sin glädje och lust i vårt väl
Och älska af hjertat hvar rentvagen själ.

2 Oss skyddar den mäktige engelens hand
Från allt, som kan drabba i främlingens land,
Som Fadren i ljuset ej finner för godt
Att lägga på barnens bepröfvande lott.

3 O, låtom oss älska de heliga då,
Som ständigt oss följa hvarthän vi må gå;
Som vaka om natten och hägna vår bädd,
Af hvilka, om dagen, vår fot blifver ledd!

4 Och sist, när vår ande må lemna sitt bo,
De bära den bort till sin eviga ro.
Vi tacka vår Gud för den mäktiga hand
Som skyddar vårt tåg hem till himmelens
land!

42 P. M.

Kärlekens Eden.

HUR sällt att begrunda de saliga fröjder
Som vänta Guds barn på den himmelska strand!
Lycksaliga andar, från Canaans höjder,
Välkomna oss bjuda till sällhetens land.
Bestrålad af ljus och i snöhvita kläder
Den lyckliga själen, förlossad, sig gläder;
Af salighet fylld, han i helighet träder
Framåt uti kärlekens Eden till Gud.

2 Och engla-legioner med harpor i händer,
Som Herren sjelf stämt för den fröjdfulla
dag,
Der möta de frälsta från dödliga länder,
Hvars sång beledsagas af harpornas slag.
När skaror till skaror der Lammet besjunga,
Deltar ock min själ med en heliggjord
tunga;
Ty Lammet—hvars ära der evigt skall
ljunga—
Oss kärlekens Eden har gifvit af nåd.

3 Hell dig du välsignade land och I skaror,
I lyckliga chörer!—snart möter jag Er.
Jag redan *här* sjunger och fröjdfullt förklarar
Hur Jesus, af kärlek, oss frälsningen ger.
Fast ännu på jorden—jag dagen ser randas,
Min själ redan himmelska luften inandas—;
O, snart skall vår lofsång tillsamman beblandas
Och höjas, i kärlekens Eden, till Gud!

43 P. M. 76. 67.

Englarnas Juldagshälsning.

HVAD är det mitt öra hörer
Uti Julenattens tid?
Englabud, som själen rörer
Med en himmelsk fröjd och frid.

CHOR. Hör dem tala om det under,
Att Messias kommen är;
Att för folken glädje stundar—
Ty Fridsförsten är nu här!

2 "Ära vare Gud i höjden!"
Så de englar lofva Gud;
Menska, kom, tag del i fröjden,
Tacka Gud för nådens bud!

3 "Frid!" de ock vår jord tillönska—
Frid de ha' i himmelen:
Må den då härnere grönska,
Må all verlden äga den!

4 Menniskan de ock bebåda
"Himlafadrens välbehag."
Må hon nu till honom skåda
För att finna lifvets lag!

5 Född är Christus, "Herrans Smorda"—
Himmel, jord, din Gud lofsjung!
Christus skall Guds råd fullborda,
Han, vår Prest, Profet och Kung.

6 Nådens frukt från ljusets zoner
Mognat har på korsets stam;—
Må nu frälsningssångens toner
Evigt höjas till Guds Lam!

7 Skynden dödlige till Herran
För att evig frälsning få!
Ty den själ som stannar fjerran
Får till afgrundsqvalen gå.

44

P. M.

Den gode Herden.

HVAR jag går, i skogar, berg och dalar,
Följer mig en vän, jag hör hans röst.
Väl osynlig är han, men han talar:
Talar stundom varning, stundom tröst.
Det är Herden god. Väl var han döder,
Men han lefver i all evighet;
Sina får han följer, vårdar, föder
Med osäglig trofasthet. :,:

2 När på Thomas Segerfursten tänker,
Der han full af sorg och otro går;
Skyndar han, och honom tillgång skänker,
Att få se och röra vid hans sår.

Thomas, smält af Jesu hulda hjerta,
Öfvervunnen af hans marterskrud,
Ropar, full af fröjd och kärlekssmärta,
"O, min Herre och min Gud"! :,:

3 Skänk ock mig, o Jesu, denna lycka,
Som fördrifver otrons mörka qval!
Sårens bild i hjertat värdes trycka
Till besegling af mitt nådaval!
Hulde Herde! tänk derpå att fåren,
Samlade vid evangelii ljud,
Känna blott af rösten och af såren
Dig, sin Herre och sin Gud! :,:

4 Följ mig, huldaste uppstungna hjerta,
På den väg, jag genom öknen går!
Låt min tro, i glädje och i smärta,
Kunna hvila städs' vid dina sår!
Låt mig somna i ditt hulda sköte,
Låt mig uppstå, klädd uti din skrud;
Frälst och salig ropa vid ditt möte:
O, min Herre och min Gud! :,:

45

P. M. 76, 76.

Hvem vill stå upp för Jesus?

HVEM vill stå upp för Jesus
När striden gäller på,
Upplyfta blodsbaneret
Och emot synden gå?
CHOR. Hans kors vill jag försvara,—
Till verlden korsfäst bli:
Mig Jesus skall bevara
Och nådigt bistånd ge.

2 O, hvem vill följa Jesus
Uti förföljelsen,
När andra öfvergifva,
Och fly försmädelsen?

3 Mitt allt jag Jesus gifvit,
Mit lif, min själ, min kropp;
Och allt hvad mer jag finner
Jag också det ger opp.

4 O Jesus, du *min* Jesus,
Du underfulle vän!
Du gifvit mången seger,
Och jag skall segra än.

46

P. M. 87, 87.

Christi Brud.

HVEM är det—likt Sarons blomma
Röd och hvit—der synes stå,—
Qvinnor, heliga och fromma,
Hon i dygd syns öfvergå?
Det är bruden, *klädd med solen*,
Stödd emot sin brudgums arm,
Se'n han först vid nådastolen
Henne tryckt intill sin barm.

2 Hennes guldbestänkta fana
Sprider glädje alltomkring;
Hennes lott kan ingen ana
Som ej skådat högre ting.
Helighet är hennes prydnad,
Och skall bli' i evighet;
Hon för Gud med villig lydnad
Vandrar nu till salighet.

3 Brudgummen ett uppdrag gifvit
Till sin brud på denna jord,
Som är uti bibeln skrifvet
Och är Herrans eget ord:
Att all verlden må sig vända
Från sin synd till himlens Gud;
Så vill han din Anda sända
Till hvar själ med fridens bud.

4 Hon på jorden ännu vandrar,
Dock bestämd för högre sfer;
Herrans vägar hon ej klandrar—
Det till hennes bästa är.
Men den sälla dag tillstundar,
Då dess bröllopsfest skall stå
Öfver der i Edens lundar,—
Drottningskrud hon då skall få.

5 Christi brud! o, må jag följa
Dig till Zions sälla höjd!
Om ock öfver brusig bölja—
Jag vill följa dig förnöjd.
Fast min ringhet väl du känner—
Låt mig dock din huldhet få!
Jag vill stå bland dina vänner
Tills vi in i himlen gå.

47

L. M.

Hvi vill du dö?

HVI vill du dö en evig död
Och hamna uti gränslös nöd;
Hvi vill du vandra verldens väg
Till afgrundsdjup?—o menska säg!

Nu Jesus sträcker ut sin arm
Och bjuder dig till nådens barm;
Hans blod det talar än så ömt,
Och har ej heller dig förglömt.

2 Hvi vill du dö en evig död
Och hamna uti gränslös nöd;
Hvi vill du älska synden så,
Då blott med den du qval kan få?
Nu Jesus, hulde herden god,
Dig rena vill uti sitt blod.
O, vilsna får! dig söker han,
Och dig i nåd han ropar an.

3 Hvi vill du dö en evig död
Och hamna uti gränslös nöd:
Hvi sluter du ditt hjerta till
Och blott för frestar'n öppna vill?
Nu Jesus vill i hjertat bo
Och skänka dig Guds frid och ro.
Så öppna nu ditt slutna bröst
Och finn i Jesus evig tröst!

48 P. M. 76, 76.

Haf trones lampa färdig!

HAF trones lampa färdig
Med olja ifrån Gud,
Om du vill blifva värdig
Att vara Jesu brud!
Snart genom rymden skallar:
"Si Brudgummen är här!"
Snart tidens skranka faller—
Säll den då värdig är!

2 Det kan ej länge töfva—
Var vaken, nykter, klädd;
Låt intet dig insöfva
På säkerhetens bädd!
Si! fikonträdets blommor
Begynna spricka ut:
De båda ljuflig sommar,
Och vinterns snara slut.

3 Pryd dig som alla fromma
Och tillred lampan din:
När Jesus då vill komma
Han räknar dig för sin!
Ja, snart han är för handen
Med himmelsk ståt och prakt:
Slit sönder syndabanden
Och troget stå på vakt!

4 Men oljetoma lampan
Skall slockna på den dag;
Ja, redan i dödskampen
Får själen detta slag.
Men den som Andan äger
Och himlens bröllopsskrud,
Och vandrar Herrans vägar,
Skall der stå frälst för Gud.

49 P. M.

Källan.

HÄR en källa rinner,
Säll den henne finner!
Hon är djup, men klar;
Gömd, men uppenbar.

2 Om du der dig tvager
Hon hvar fläck borttager;
Och den källan god
Är Immanuels blod.

3 Röfvaren i nöden
Der fann lif i döden.
Jag, så ond som han,
Samma frälsning fann.

4 Dyra lifsens källa!
Du skall evigt välla;
Evigt lyckosam
Skall din våg gå fram.

5 Kranka skall du bada,
Göra sorgsna glada;
Tills du Lammets brud
Klädt i bröllopsskrud.

50 P. M.

Himlen är mitt hem.

HÄR jag är en vandringsman,
Himlen är mitt hem;
Jorden är ett ökenland,
Himlen är mitt hem.
Faror och bekymmer här
Möda mig med sitt besvär:
Icke så i himlen der;
Himlen är mitt hem.

2 Hvad—om stormen rasar svårt,
Himlen är mitt hem;
Resan är ju ganska kort,
Himlen är mitt hem.
Stormens vilda, hemska tjut
Har väl en gång rasat ut,
Och jag når mitt hem till slut;
Himlen är mitt hem.

3 Der får jag min Jesus si,
Himlen är mitt hem;
Der skall jag förklarad bli,
Himlen är mitt hem.
Der ibland de godas tal,
Uti himlens fröjdesal,
Der förglömmer jag allt qval
Himlen är mitt hem.

51 P. M.

Si jag står för dörene och klappar.

HÄR kommer en fremling från fjerran ort:
Låt upp, låt upp!
Han gästa vill i ditt hus; Dess port
Låt upp, låt upp!

2 Hans blick idel kärlek, hans röst är frid;
Låt upp, låt upp!
Han stillar blödande hjertans strid,
Låt upp, låt upp!

3 Och Jesus så heter den vännen god,
Låt upp, låt upp!
För dig han gjutit sitt dyra blod,
Låt upp, låt upp!

4 Och vill du nu hafva i hjertat ro,
Låt upp, låt upp!
Och vill du lycklig på jorden bo,
Låt upp, låt upp!

5 Och om du vill komma Guds vägar på,
Låt upp, låt upp!
Och vill du saligen himlen nå,
Låt upp, låt upp!

6 Och har du ej städat är du ej ren,
Låt upp, låt upp!
Han sjelf dig renar—och helst allen'—
Låt upp, låt upp!

52 P. M.

Ropet från Macedonien.

HÖR det rop från Macedonien om frälsning:
O, kom öfver, hjelp oss ur vår nöd;
Ty vi längta att få höra fridens hälsning—
Och bli' väckta ur vår död!
O, I Jesu sanna vittnen! nåd förkunnen,
Och förgäten ej hans bud: "*Gån ut!*"
Tills all verlden för Er Mästare blir vunnen,
Trogne stån till tidens slut!

Då skall korsets trogne män
Der med Patriarkerna
Samlas uti himmelen;
Och de frälsta komma fram
Bärande en herrlig skrud,
Som är skänkt dem af vår Gud.
O, I Jesu sanna vittnen! nåd förkunnen
Öfver hela jordens vida klot,
Tills all verlden för Er Mästare blir vunnen
Och är nedböjd vid hans fot!

2 Huru ljufliga på bergen deras fötter,
Som förkunna Herrans kärleksråd,
Att nationerna, som sitta uti mörker,
Måga frälsas af hans nåd!
O, I ljusets ädla söner! upp, arbeten
Troget uti vingården med tröst;
Blås basunen om den stora saligheten,
Med Guds kraft i Edert bröst!
Hafvets öar fröjda sig
När från himlen bud de få
Som dem visar lifvets stig.
Hedningen i mörkrets land
Suckar efter ljus och frid
Ifrån Herrans nådeshand.
O, I ljusets ädla söner! nu är tiden,
Att så ut den ädla lifsens säd;
Att hvar syndare må söka Gudafriden
Och sin väg till lifsens träd!

3 Planten korsets fana uti alla länder,
Bruken manligt Andans goda svärd;

Och må Herren mäktiggöra Edra händer
Emot en syndig verld!
O, I korsets trogne kämpar! låten modet
Icke vika för Er fiende;
Hållen Edra kläder rena uti blodet—
Och I seger skolen se!
I marscheren till det land
Hvarest kronor delas ut
Af den starke Hjeltens hand,
Medan skaran framåt går,
Sjungen Edor fröjdesång;
"Snart der hemma segrar'n står!"
Der i ljusets undersköna fröjdesalar
Segerfesten är tillredd af Gud;
Och sin kärlek Jesus evigt der omtalar
Till sin köpta, frälsta brud.

53 P. M.

Den konungsliga helsningen.

HÖR den konungsliga hälsning,
Glada nyhet utaf frälsning!
Den förkunnas nu till alla,
Som sig Adams barn må kalla.

CHOR. Jesus styr, Jesus styr, Jesus styr!
Jesus styr, han styr i nåder,
Öfver jord och himmel råder;
Jesus styr, Jesus styr, Jesus styr!

2 Si! der svajar Jesu fana;
Hör härolden högljudt mana:
"Syndare, lägg vapnen neder,
Kunglig nåd nu bjudes Eder!"

3 Hör den glada kungahelsning:
"Utan pengar—lif och frälsning,
Och för intet—mjölk och honung
Bjudes nu af 'Fridens Konung!'"

4 Sjungen folk och slägter alla,
Låt hans pris kring verlden skalla:
"Ära vara Juda Lejon:
Han är konung nu i Zion!"

5 O du själ, som funnit Herran,
Gif åt Jesus hela äran;
Sjung hans namn, ty af sin nåde
Han dig frälst ur syndens våde!

6 Ja, må hvarje salig tunga,
Genom Andan, eldigt sjunga:
"Halleluja, pris och ära
Gud och Lammet vi hembära!"

54

P. M. 87, 87.

Kom till Jesus!

HÖR, o syndare, nu ropar
Nåden dig från villans stig;
Ber dig skynda förr'n du hopar
Vredens domar öfver dig!
Kom till Jesus, kom till Jesus,
Som så mildt förbarmar sig!

2 Skynda, syndare, till Herran,
Sök barmhertighet i tid!
Snart din nådesdag är fjerran,
Snart dig mer ej bjudes frid.
Skynda syndare till Herran—
Nu du finna kan hans frid!

55

P. M. 76, 76.

Till ungdomen.

HÖR, kära yngling, stanna!
Re'n har du felsteg mång.
Sänk ned din stolta panna
Och lyssna till min sång!
Det är för dig jag qväder,
Din ofärd gjort mig sorg:
Du stått, likt dina fäder,
Uppå fåfängans torg.

2 Kom, räck oss vänligt handen,
Här är en annan stråt;
Den bär till himlalanden—
Kom, låt oss följas åt!
Den väg du ses bevandra,
Den bär till ve och qval;
O, fortgå ej, fast andra
Der löpa utan tal.

56

L. M.

I dag.

I dag dig kallar nådens bud,
I Jesu namn, till fridens Gud.
Besinna hvad din frid tillhör,
Bekänn din synd och bättring gör!

2 Snart stundar vredens hemska dag
Med evig dom och nederlag,
För syndaren, som hjertat slöt
Och Herrans nåd ifrån sig sköt.

3 I dag du nåde finna kan,
I dag dig Jesus ropar an!
I dag—o, kom till nådens Gud,
I dag—behjerta Herrans bud!

57

P. M.

Öfver der.

I det herrliga land öfver der,
Der vid sidan of lifsflodens rand
Hvarest ingenting blomman förtär,
Der i Canaans heliga land—

CHOR. O hur sällt öfver der,
Öfver der hvarest Jesus nu är!
O hur sällt öfver der—
Evig glädje i Canaan är!

3 Snart vi gå till vårt hem öfver der,
Att med helgon och englar ta' del
Uti priset till Frälsaren kär,
Och instämma i guldharpans spel.

3 Ack, jag längtar, jag längtar gå dit
Att få lyssna till lifsflodens brus,
Och, i renande blodet gjord hvit,
Evigt bo uti Allfadrens hus!

4 Sträck din vinge till flygt sälla dag,
Då min själ bäres bort till Guds thron:
Ty jag längtar, med himmelskt behag,
Att få skåda och tillbe' Guds Son!

58

P. M. 4 lin. 11.

Frälsta själens fröjd.

I tron är jag salig—o himmelska fröjd!
Och står uppå klippan orörlig och nöjd.
Jag blickar mot himlen, och längtar bli' der
Hvar Jesus, min Herre och Frälsare, är.

2 O Jesus, min Jesus, Förlossare blid,
Mitt lif och min glädje, min skatt och min frid!
Ditt namn vill jag prisa i lif och i död,
Ty du mig förlossat från syndenes nöd.

3 Må synden ej mera befläcka min själ
Se'n blodet mig renat och allt är så väl!
Min fröjd är osäglig, min salighet stor—
Ty Herren Treenig i själen sjelf bor.

4 O, hvem är lik Jesus, min Konung och Gud!
Förlossningens fullhet han gifver sin brud.
Han talar så vänligt, han ger mig sin hand
Och leder min gång till sitt himmelska land.

59

C. M.

Nytt år.

IGEN, min själ! ett annat år
För dig nu ändadt är;
Kanhända det jag börja får
Mig ned i grafven bär.—

2 Hur mycket är ej redan slut
Utaf min nådatid!
O, må jag troget kämpa ut,
Och dö i Herrans frid!

3 Vak upp min själ—med heligt nit
Din sanna välfärd lär,
Och vaka, bed och strid med flit
Tills du hos Jesus är!

4 Ett annat år sin gryning ter—
Må himlen målet bli!
Si Jesus der för dig än ber
Och nåden den är fri.

5 Så fatta mod, i Jesu namn,
Att kämpa kampen god;
Med glädje löp till himlens hamn
I trona på hans blod!

60

P. M.

De heligas samfund.

I kyrkan vi funnit vårt hem och vår ro,
Se'n Jesus i hjertat fått taga sitt bo.
Han vandrar ibland oss och fröjdar vår själ;
Hans kärlek oss binder, hans kärlek oss binder,
Hans kärlek oss binder tillsammans så väl.

2 Från synden han varit vår lösen så god,
Och nu han oss frälsar och lifvar vårt mod.
Han fröjdar vårt hjerta, och gifver oss nåd
Att älska hans lära, att älska hans lära,
Att älska hans lära och lyda hans råd.

3 Vi stå nu på fältet med vapen i hand,
Och strida för kronan i ärones land.
Mång' tusen ha' redan intagit sin ro
Der hemma i höjden, der hemma i höjden;
Vi snart uti fröjden med dem skola bo.

4 O, må vi bli' trogna och fylla vårt kall,
Och vaka och bedja—ej komma på fall!
O, må vi bepryda vår Frälsares bud,
Till dess vi stå frälsta, till dess vi stå
frälsta,
Till dess vi stå frälsta i himlen för Gud!

61 P. M.

Himmelsfärden.

IGEN till herrlighetens land
Du har, o Jesu! farit,
Och satt dig på din Faders hand—
Se'n du skuldoffret varit.
Oss lifsens väg du öppnat god
Igenom Testamentets blod;
Nu Andan du oss sänder.

2 Den kärlek du har visat oss,
Ett under är för alla—
Nu *barnaskapet* återfås,
Gud få vi *Fader* kalla.
Du lofvat oss ditt nya namn
Och evig fristad i din famn—
Du Guds natur oss gifver.

3 O Jesu! hur att prisa dig,
Och hur att dig lofsjunga?
Din salighet uppfyller mig,
Du lossat har min tunga!
  Du blifvit har min glädjepsalm,
  Min hvita klädnad, krona, palm—
Mitt allt i alla evigt.

4 Mitt hjerta vidgas utaf fröjd
Att jag dig, Jesu! äger;
Nu kan jag bära korset nöjd
Och älska dina vägar.
  Pris dig i evighet, Guds Lam,
  För all din kärlek, undersam—
Du för mig himlen öppnat!

62

P. M. 76, 76.

Jesu död.

INGEN skald, om än hans penna
  Vore gjord af bästa guld,
Ingen kärlek, om ock denna
    Flöt från englahjertan huld,
Mäktig är att fullt beskrifva
    Jesu smärtor vid hans död,
När han måste lifvet gifva
    Att oss frälsa från vår nöd.

2 Fadrens ansigte som varit
  Sonens fröjd från evig tid,
Och den kärlek han erfarit
  Utan gräns, så säll och blid—

Icke mera nu han känner,
 Ser ej längre Fadren god;—
Afgrundseld hans ande bränner—
 Himlens sol i mörker stod.

3 Ångest tär hans rena hjerta,
 Nöd uppfyller själen hans;
Ingen lisa i den smärta
 Någorstäd's för honom fanns.
Himmel, jord och afgrund slunga
 Dödens pilar i hans bröst;
Törsten bränner hemskt hans tunga,
 Galla räckes till hans tröst.

4 Men när bägaren han hafver
 Tömt, då verldens skuld han bar,
Och försonat Gud sin Fader—
 Solen lyser åter klar.
"Allt fullkomnadt!"—och han sänder
 Anden sin i Fadrens hand;
Han från mödan återvänder
 Hem till paradisets land.

5 Jesus stred den stora striden
 Och fullkomlig seger vann;
Nu han kan till Gudafriden
 Återställa fallen man.
Menskobarn! till honom skynda
 För att barnaskapet få;
Längre ej på nåden synda
 Om du vill till himlen gå!

63

P. M. 87, 87.

Helgelsens Canaan.

JAG har öfverfarit Jordan,
Fått mitt hem i Canaans land;
Jesus kom och delte vattnet,
Trygg jag leddes vid hans hand.
Minnesstenen der jag reste,
Vågorna ej dränkte mig;
Jesus mig ett under viste
Som mig fröjdar innerlig.

2 Nu jag hvilar uti landet,
Dricker af dess källa klar;
Jag har sluppit ökenbandet,
Som en ständig plåga var.
Libanon med sina cedrar,
Dalen med sin klara flod—
Allt, ja allt mig hjertligt gläder,
Allt ingifver himmelskt mod.

3 Sarons blommor stå så sköna
Gileads balsam flyter ner;
Ängerna nu äro gröna,
Bien honung samla der.
Fogeln sjunger uti skogen,
Örnen höjer sig mot sky:
Frukten är nu rigtigt mogen—
Törst och hunger måste fly.

4 Oljoträd jag hafver många,
Drufvor får jag utan tal;
Zions visor kan jag sjunga—
Ty jag står i fridens sal.

Det är sannt—jag, der i öknen,
Manna ifrån himlen fick;
Dock—hur ofta ville töcknen
Ej fördunkla själens blick?

5 Här i Canaan solen stiger
Upp så klar hvar morgon ny;
Och när jag i skuggan ligger—
O, hur mild syns himlens sky!
Jesus sjelf sitt tjäll uppslagit
I min andes oljogård;
Han mitt hjerta till sig dragit,
Och om allt han tagit vård.

6 Upp till staden får jag vandra,
Der Jehova fäst sitt namn;
Och, med nådesyskon andra,
Fröjdas uti templets famn.
Nådastolen vi omsluta,
Skådobröden äta af;
Helgedomens vatten njuta,—
Prisa Gud som allting gaf.

7 Hvar jag går och hvar jag kommer,
Fröjd uti mitt hjerta bor;
Allt är som en ljuflig sommar—
O—Guds godhet är så stor!
Tabors berg jag kan bestiga,
Skåda Sonens herrlighet;
Detta vill jag ej förtiga—
Ty deri är salighet!

8 Jesus renar nu mitt hjerta
Och fullkomlig kärlek ger;
Flydd är all min syndasmärta—
Intet tvifvel mer jag ser.
O, hur saligt i det landet,
O, hur sällt att der få bo!
Jag nu sluppit ökenbandet
Och i Canaan funnit ro.

64 P. M.

Hemmet.

JAG hafver fått af Herran
Ett saligt fröjdfullt hem,
Som skymtar der i fjerran
I Guds Jerusalem.
Visst dyrbart är det minne
Af barndomshemmets fröjd;
Men det må allt försvinna
För hemmet der i höjd.

CHOR. Hem, hem, mitt kära hem!
Ej finns en plats på jorden
Så skön, som du mitt hem.

2 Skönt fogelsången hördes
Omkring mitt barndomshem;
Mitt sinne dervid rördes,
Jag sjöng också med dem.
Dock vänta bättre fröjder
Mig der på glädjens strand,
På Zions ljusa höjder
I Canaans sköna land.

3 Må jordens lust försvinna—
Allt är förgänglighet;
Må tiden snart förrinna—
Välkommen evighet!
Mitt hem, du hulda sköte!
Snart hvilar jag i dig;
Jag skyndar till ditt möte—
Jag vet du väntar mig.

65 P. M

Friköpt.

JAG hör min Jesu röst:
Mitt barn! din kraft jag är;
Tryggt hvila vid mitt bröst,
Lägg all din omsorg här!

CHOR. Jesus har gjort allt,
Allt han har betalt;
Gifvit mig en snöhvit skrud
Och gjort mig täck för Gud.

2 Alls intet hade jag,
Men till min Jesus gick;
Och salighetens dag
Då för min själ uppgick.

3 När ifrån jordens grus
Min lösta själ en gång
Går till min Faders hus—
Det blifva skall min sång:

4 Och snart inför hans thron
Fullkomlig jag får stå.
Då, der i ljusets zon,
Min sång skall blifva då:

66

P. M. 98, 98.

Sorg efter Guds sinne.

JAG lyfter mina matta händer
Till himlen, min förlossningsort;
Jag trängtar till de sälla länder
Inom den nya stadens port.
I denna verldens usla brunnar
Blott synd och sorg jag druckit har;—
O Gud! om nåd du ej förkunnar,
Jag ofrälst då i grafven far.

2 Jag sörjer ej för verldens ära,
Men blott för äran hos min Gud;
Min sorg jag dagligen får bära
Och höjer upp mitt klagoljud.
Uti min själ tär ångrens låga
För synder, som jag gjort så mång';
Blott vanmakt är all min förmåga,
Ovärdig är min sorgesång.

3 Jag ville fram till korset hasta
Och lägga all min börda der,
Och all min synd på Jesus kasta,
Som ju försoningsoffret är.
Men, o! den trånga portens lexa—
Jag hafver icke lärt den än;
Och mina synder—hur de vexa—
När jag mig söker närma den!

4 Än tycker jag mig seger vinna
Och kämpa mig till korset fram,
Och för mig öppen himmel finna
Och få en blick uppå Guds Lam;

Men molnen skymma åter solen,
  När syndens lusta själen tär.—
När skall jag få vid nådastolen
  Den frälsning, som blott frälsning är?

5 O, Jesu, räck mig frälsningshanden
  Och drag mig upp ur syndens dy,
Och lossa alla otrosbanden
  Och gör mig helt och hållet ny!
Och två mig uti blodet röda
  Och skrif mitt namn i boken in,
Och syndens rot uti mig döda—
  Ty jag vill evigt blifva din!

67 P. M.

Nåden fri.

JAG sjunga vill i lust och nöd:
    Nåden fri, nåden fri!
Jag äga vill i lif och död
    Nåden fri, nåden fri.
Mig Jesus bjuder träda fram
Och blott förströsta på Guds Lam,
Och läsa uppå korsets stam:
    Nåden fri, nåden fri.

2 Jag såg, när jag i nöden låg,
    Nåden fri, nåden fri;
Med fröjd det fyllde all min håg.
    Nåden fri, nåden fri!
Ja—Jesus ger till fallen själ
Som varit har en syndens träl,
Men som betänka vill sitt väl,
    Nåden fri, nåden fri.

3 Guds frid nu fyller all min själ,—
Nåden fri, nåden fri!
Hos Jesus allt för mig blef väl,—
Nåden fri, nåden fri!
Jag höra fick vid Jesu bröst,
Mig till osägligt salig tröst,
Den underfulla ljufva röst:
Nåden fri, nåden fri!

4 Stäm upp min själ, stäm upp och sjung:
Nåden fri, nåden fri!
Han är min Prest, Profet och Kung,—
Nåden fri, nåden fri!
När jag i tron till honom gick,
Jag barnaskapets anda fick;
Och nu jag ser med klarnad blick
Nåden fri, nåden fri.

68

P. M. 10, 9.

Tillflykt i nöden.

JAG slipper sörja för morgondagen—
Min rike Fader försörjer mig;
Min själ ur ångest och dom är tagen—
Fördenskull vet jag han älskar mig.

2 Min Jesus tagit min synd och smärta
Och kastat den uti hafvets famn;
För mig han öppnat Guds fadershjerta
Och der beredt mig en säker hamn.

3 Hur lifvets vågor än månde svalla
De skola dock ej fördränka mig;
Han, som är mäktig utöfver alla,
Han bjuder stormen snart lägga sig.

4 Ej sörjer sparfven, der glad han plockar
Sitt lilla korn vid vår hyddas dörr;
Ej sörja liljornas hvita flockar,
Ty Herren kläder dem nu som förr.

5 Ej sörjer lärkan, der fri hon ilar
Med jubeltoner mot klarnad sky;
Ej sörjer barnet, som ljufligt hvilar
I modersfamnen, hvar morgon ny.

6 Och jag — Guds barn — skulle gå och sörja?
Nej, så var aldrig min Faders bud!
Fast heldre må jag med lofsång börja,
Med lofsång sluta, hvar dag, till Gud.

7 Der otron idel förvirring skådar,
Har tron, o Herre! ju städse sett
Hur, i din hand, alla skiljda trådar
Dock sammanlöpa till slut i ett.

8 Du vill bevara hvad dyrt du vunnit,
Det är ju ytterst ditt stora mål.
Pris vare dig, att ock mig du funnit—
Gif se'n den nöd eller lust jag tål!

69 C. M.

Det utlofvade landet.

JAG står på Jordans bleka strand
Och längtansfullt jag ser
Mot Canaans sköna, sälla land,
Hvar jag min skatt lagt ner.

2 O, hur förtjusande, hur skönt
I blicken skådar jag!
Se hvilka fält i lifligt grönt,
Se strömmar af behag!

3 Der växer frukt af utsökt val
På träd, som aldrig dö;
Der berg och äng, och bäck och dal
Rik mjölk och honung ge.

4 Och öfver detta vida fält
En evig sol är satt;
Guds Son der herrskar—o hur sällt!
Och skingrar mörkrets natt.

5 Ej kulen vind, ej giftig fläkt
Når till den friska strand;
Der finns ej död, ej sorgens drägt
Uti det goda land.

6 När skall jag nå den sälla stad,
Den lugna, stilla hamn?
När skall jag hvila, nöjd och glad,
Uti min Faders famn?

7 Min själ så hänryckt känner sig,
Vill bli från bojan fri;
Fast Jordans våg går högt mot mig,
Jag störtar lugn deri.

70

C. M.

Det stora namnet.

JAG vet ett namn så dyrt och kärt,
Ett namn med lif i sig;
Och mer än jord och himmel värdt
Det namnet är för mig.

2 Det klingar som en skön musik,
En ljuflig hemlandston;
Det gör mig glad, det gör mig rik,
Det styrker hos mig tron.

3 Ty, si! det talar om en vän,
Som, evigt huld och god,
För mig har öppnat himmelen,
Och löst mig med sitt blod.

4 Det talar om en Faders famn,
Som för mig öppen står;
Det talar om en fridens hamn,
Der snart jag hvila får.

5 Och *Jesus Christus* är det namn,
Som är så dyrt för mig;
En ljuflig ro, en stilla hamn,
Som har all frid i sig.

6 Ack, ingen dödlig kunnat än
Tillfyllest prisa det;
Dertill förvisst i himmelen
Behöfs en evighet!

71

P. M. 12, 9.

Herrlighetens hem.

JAG vill sjunga en sång om det herrliga land,
Som är gjordt till vårt hem af Guds Lam,
Hvarest vågen ej slår på den gyldene strand,
Hvarest år utan slut rulla fram.

2 O, du hem för min själ! i min dröm, i min syn
Ser jag murar af jaspis, så hvit;
O, hur strålar du skön, du Guds stad der i skyn,
Och hur längtar jag ej att gå dit!

3 O, I lefvande träd, som der grönskande stå,
Hvarest lifskällans flod har sin gång!
Under er skall jag evigt min guldharpa slå,
Och för evigt uppstämma min sång.

4 Detta herrliga hem är för mig och för dig;
Snart vi skola bebo detta land.
Der vår Jesus är kung och hans spira är frid,
Våra kronor han har i sin hand.

5 Evig frid, evig fröjd, evig skönhet och vår
Skall der blomstra i sällhetens land.
Och Serafen, så lycklig, sin guldharpa slår
Der på Canaans herrliga strand.

6 I Guds barn! skynden på, låt vårt tåg
ila fram,
Si! der borta på hemlandets strand
Står en skara, rentvagen och frälst af Guds
Lam,
Som os vinkar, med palmer i hand!

72

P. M. 87, 87.

Barnsång.

JAG är glad att Jesus kära
Var en gång ett barn likt mig;
Jag är glad hans frälsningslära
Öppnar för mig lifvets stig.
Jag är glad hans blod har runnit
För att twå mig ren och hvit,
Jag är glad jag himlen vunnit,
Och hans hand mig leder dit.

2 Nu jag älskar att omtala
Att mig Jesus håller kär,
Att hans Ande vill hugsvala
Mig, då jag bedröfvad är.
Friden sin han mig har gifvit,
Och den fröjdar sällt mitt bröst;
I sin bok mitt namn han skrifvit,
Sig till lof och mig till tröst.

73

P. M. 87, 87.

Till Jesus.

JAG är arm och oren vorden,
Skuldbelastad på allt vis;
Har ock ingen högtidsklädnad,
Passande för paradis.

Dock jag vill till Jesus hasta,
Till hans öppna nådesfamn;
All min synd ifran mig kasta,
Söka frälsning i hans namn.

2 Jesus! var mig, arme, nådig,
Räck mig handen, mild och god!
Jag har syndat, är villrådig—
O, bestänk mig med ditt blod!
Tala frid uti mitt hjerta,
Med din kärlek fyll min själ;
Fräls mig från min sorg och smärta
Och frigör en syndens träl!

74 C. M.

Skymningsbönen.

JAG är så glad när jag får gå
I skymningsstunden skön,
Långt bort från jordbekymren små
Till Gud i stilla bön.

2 Det är så godt i enslighet
Få tala om sin nöd,
Och ha' i Guds barmhertighet
Sitt enda värn och stöd.

3 Jag tänker på den nåd jag fått
Och hvad alltjemt jag får,
Och kastar både stort och smått
På den, som allt förmår.

4 Jag tänker på den himlafröjd,
Som en gång väntar mig.
Den tanken gör mig stark och nöjd
Att vandra pligtens stig.

5 Och när mitt timglas runnit ut
Och döden klappar på,
Skall själen, efter mödans slut,
Till himlaverlden gå.

75 P. M.

Hem! hem!

JAG är en gäst och främling,
Som mina fäder här;
Mitt hem är ej på jorden,
Nej—ofvan skyn det är.
Deruppe bor min Fader
I herrlighet och ljus;
Der ville jag ock vara
Uti min Faders hus.

CHOR. Hem, hem, mitt kära hem!
Ej finns en plats på jorden
Så skön, som du mitt hem.

2 Deruppe bor min Jesus,
Min Frälsare så huld,
Som gick för mig i döden
Och tog på sig min skuld.
Om glädjen blomsterströdde
Hvart steg jag här går fram;
Jag skulle ändå längta
Hem till Guds dyra Lam.

Hur jordens blommor dofta
Med fägring och behag,
Och hur dess foglar sjunga
Den sköna sommardag;
Hur vänner, dyra, kära,
Så ljufligt möta mig—
Mitt hjerta ändock längtar,
O sköna hem, till dig!

4 Och snart—så ordet säger—
Jag skall ock hinna dig:
Min Jesus skall ej dröja
Att hemta mig till sig.
Då skall jag salig skåda
Hvad här jag trodde på,
Och till min Jesu ära
Den gyllne harpan slå.

76

P. M. 87, 87.

Lär mig sjunga!

JESU, du min glädjekälla,
Väck min själ till helig sång!
Låt en ström af fröjd inválla
I mitt hjerta än en gång!
:,: Då jag kan din ära sjunga,
Du, som idel kärlek är. :,:

2 Stäm min harpa, rör min tunga,
Fyll min själ med salighet;
Att jag må med glädje sjunga
Om din nåd och herrlighet!
:,: Dig, o Jesu, vare ära
Nu och i all evighet! :,:

3 Jesu! må min sång du vara
Medan jag på jorden bor,
Tills jag i din himmel klara
Sjunga får bland helgons chor!
:,: Dig ske pris och evig ära,
Du, som uti ljuset bor! :,:

77

P. M. 87, 87.

Jesu efterföljd.

JESU! jag mitt kors vill bära,
Lemna allt och följa dig;
Dina bud jag håller kära
Se'n du blifvit allt för mig.
Blott din ära vill jag söka,
Evig trohet svärja dig;
Blott i himlen skatter öka
Och från verlden söndra mig.

2 Jordens fröjder må nu vika,
Sedan jag din glädje fann;
Andra vänner må mig svika
Blott jag dig behålla kan!
Du mitt hjerta har intagit
Med din rena kärleksfröjd;
Du, som mig från synden tvagit,
Kan mig göra helt förnöjd.

3 Du har blifvit allt mitt löje,
All min lust och hjertans fröjd;
I din tjenst är mödan nöje—
Pris ske dig i himmels höjd!

Du min glädjekälla blifvit,
  Jag din väg så lycklig går;
Du dig sjelf och allt mig gifvit,
  Snart jag dig ock skåda får.

78

P. M. 87, 87.

Han dog för mig.

JESUS dog att jag må lefva,
  Lefva evigt för min Gud;
Och för himlens sällhet sträfva,
  Klädd i renad, helig skrud.
Jesus dog att jag må vinna
  Del i himmelriket hans,
Och att väg till thronen finna—
  Större nåd ej nånsin fanns!

2 Jesus dog, att jag må sjunga
  Om Guds stora kärleksråd,
Och med en förlossad tunga
  Högt förkunna Herrans nåd.
Att uppstämma Herrans ära
  Hvar jag kommer, hvar jag går,
Och att vittnesbördet bära
  Om min helsa i hans sår.

3 Jesus dog att sist förlossa
  Mig ifrån mitt främlingskap;—
Saligheten då skall blossa (Esa. 62, 1.)
  Uti herrligt barnaskap.
Han mig snart vill hemförlofva
  Till en evig rolighet;
Jag skall då för nådens gåfva
  Tacka i all evighet.

79

P. M. 8 lin. 7.

Gif mig hvila!

JESUS! gif mig hvilan söt,
Som blott finnes i ditt sköt!
Gif mig denna rolighet,
Som den helgade blott vet!
Hvila ifrån otrons qval,
Ifrån tvifvel utan tal;
Hvila uti fridens famn,
Som blott finns i Jesu namn!

2 Hvila gif, o Jesu god,
I ditt helga reningsblod!
Hvila gif, o Jesu kär,
Ifrån *allt* hvad syndigt är!
Jesu! räck nu handen ut,
Och på Adam gör ett slut!
Låt den nya menniskan
Bli fullkomnad—du det kan!

3 Dig jag endast älska vill,
Jesus endast höra till;
Ty du köpte mig helt fri—
Låt din Anda stå mig bi!
Kläd mig i en helig drägt,
Gif mig fridens himlafläkt!
Låt mig skåda undret nu—
Gör det, Jesu—gör det, du!

80

P. M. 8 lin. 7

Han är vår frid.

JESUS är min sälla frid
Redan här i denna tid;

Medelbalken har han bräckt
Och mig, fallne, handen räckt.
Han mig sände fridens bud
Om försoning hos min Gud;
Nu hans helga fridsförbund
Gör mig salig denna stund.

2 Jag i tron till Jesus gick
Och af nåde friden fick;
Så min ofrid ändad är,
Gud är nu min Fader kär.
Fridens portar öppna stå,
Ständigt får jag der ingå.
O, att hvarje syndare
Finge frälsningsnåden se!

3 Pris ske Gud för friden hans!
Pris ske Gud att friden fanns!
Pris ske Jesus, evigt god,
Som den köpte med sitt blod!
Pris ske Anden, som den bar
Till min själ, som fridlös var!
I Guds barn! till evig tid
Prisen Gud för funnen frid!

81 L. M.

Själens svar.

JUST som jag är—ej med ett strå
Af egen grund att bygga på;
Blott på den grund, att du för mig
Har dött och sjelf mig bjöd till dig—
Jag kommer, o Guds Lam!

2 Just som jag är—förr än jag har
Förmått hvad evigt fruktlöst var:
Att från en fläck mig göra ren,
Till dig hvars blod det gör allen—
Jag kommer, o Guds Lam!

3 Just som jag är i denna stund—
Så kall och död och ond i grund,
Att finna allt, som fattas mig
I saligt öfverflöd hos dig—
Jag kommer, o Guds Lam!

4 Just som jag är jag nu ock tror,
Och prisa vill din kärlek stor,
Hvars bredd och längd och djup och höjd
Jag lofva vill i evig fröjd—
Pris dig Guds dyra Lam!

5 Och som jag är, jag nu ej mer
Skall blifva, då du allt mig ger;
Jag vill beträda lifsens stig,
Och finna frälsning uti dig—
O du, Guds dyra Lam!

82 C. M.

Fröjdesång.

KOM, lyssna till min fröjdesång
Om Guds barmhertighet,
Hur han mig frälst från synder mång'
Och från stor uselhet!

2 Han sände mig sin ende Son
Att återlösa mig;
Att gifva mig en full pardon
Och öppna lifsens stig.

3 Och Sonen sade: "hör min röst
Du arma, vilsna får,
Jag är din vän, som till din tröst
Bär dessa djupa sår!"

4 Det gaf mig mod, jag lyssnade
Och såg min djupa nöd;
Hans Herdehand mig fattade
Och frälste mig från död.

5 Och så han "födde mig på nytt"
Och gaf mig "lifsens hopp."
Och nu min sång, i fröjd förbytt,
Går till min Fader opp.

83 C. M.

Sjung Lammets pris!

KOM sjung med dem som Lammet se
I himlen, klar och skön!
Må äfven vi vår hyllning ge
I helig sång och bön!

2 De sjunga: Lammet äran har,
Som dog för syndig man!
Vi svara: Ja, vår synd det bar,
Dess blod oss rena kan.

3 De sjunga: Evigt lof och pris
Och evigt visdomsråd!
Vi svara; Himmelskt paradis
Det vann till oss af nåd.

4 Kom sjung med dem, som Jesus se
I herrlighetens sken!
Vi skola ett i honom bli
Och glädjen skall bli en.

84 P. M.

Kom till Jesus just nu!

KOM till Jesus, kom till Jesus,
Kom till Jesus just nu!
Just nu kom till Jesus,
Kom till Jesus just nu!

2 Tro på honom, etc.

3 Han vill frälsa, etc.

4 Si han beder, etc.

5 Han dig älskar, etc.

6 Blodet renar, etc.

7 Ifrån synden, etc.

8 Ja, jag tror det, etc.

9 Pris ske Lammet, etc.

10 Halleluja, Halleluja,
Halleluja, Amen!
Amen, Halleluja,
Halleluja, Amen!

85

P. M. 8 lin. 7.

O, skynda dig till nådens thron!

KOM till Jesus, dyra själ,
Kom och sök din frälsning nu!
Vill du ej förstå ditt väl—
Säg! hvarföre dröjer du?
Skynda dig till "nådens thron"
För att nåd och tillgift få!
Om du stannar derifrån,
Dö—ja dö—du måste då.

2 Själ! i dag gör ditt beslut
För att gå till Jesus god;
Fatta mod, tag steget ut,
Ty han göt för dig sitt blod!
Säg: "Jag går till Jesus fram
Hvad mig än må stå emot;
Jag vid foten af Guds Lam
Frälsas vill, trots satans hot!"

3 "Jag vill gå till nådens thron,
Bära alla synder dit,
Och i blodet af Guds Son
Två min själ tills den blir hvit!
Nåd för nåd han vill bete
Och min synd förlåta all';
Jag vill all min frälsning se
Blott vid nådens fotapall!"

86

P. M. 87, 87.

Kom till Jesus!

KOM till Jesus, kom till Jesus,
Hör hur ömt han kallar dig!
Han har ro och ljuflig hvila
Nog för både dig och mig.
Han har alltid allestädes
Haft din arma själ så kär,
Att han ingen bättre gåfva
Än ditt hjerta blott begär.

2 Kom till Jesus, kom till Jesus,
Huru syndig du än är;
"Utan penningar," "för intet"
Allt, ja allt dig gifves här!
I sitt blod vill han dig rena,
Pryda och dig göra täck,
Ställa dig inför sin Fader
Utan skrynka, utan fläck.

3 Ingen här är utesluten—
"Kommen alle!" ropar han,
Han vill vederqvicka alla,
Ty han både *vill* och *kan.*
För ditt arma, trötta hjerta
Har ej verlden någon ro;
Men i Jesu öppna sida
Kan du finna saligt bo.

4 Lyssna då till bjudningsordet:
"Mästar'n låter kalla dig!"
Måtte ingen, då *han* kallar,
Hemligt undandraga sig!

"Allt är redo!" säger Herren,
Allt är i hans hjerta godt;
Den der vill—o, må han komma,
Den der törstar—dricke blott!

87

P. M.

Kom tillbaka!

KOM vandrare tillbaka, kom,
Uppsök den fordna stig;
Från synd och flärd till Gud vänd om—
Ty än han kallar dig!

CHOR. O, vänd om, kom tillbaka till din Gud,
O, vänd om, kom tillbaka till din Gud!
O, vänd om, kom tillbaka till din Gud—
Ty Guds nåd skall ej evigt bjudas dig!

2 Si! Jesu famn än öppen står,
O, skynda dig i den!
Ty om du längre borta går,
Du mister himmelen.

3 O, gäckas ej med nådens Gud,
Och ej med nådens dag!
Ty om du hånar Herrans bud,
Du drabbas af hans lag.

4 Si! Herrans Ande—helig, god—
Dig än vill hjelpa fram
Till Jesu dyra reningsblod,
Som flöt på korsets stam.

88

P. M.

Är ej Gud försonad?

KÄRA själ, hvi gråter du?
Vill ej Jesus frälsa nu?
Är han ej densamme ju?
Är ej Gud försonad?
Trodde du blott, så blefve du frälst,
Trodde du blott, så blefve du frälst,
Trodde du blott, så blefve du frälst,
Och finge Guds kärlek smaka.

2 Kom ej Jesus sjelf hit ned
Och för verldens synder led?
Och för dina synder med?
Är ej Gud försonad?
Trodde du blott, så etc.

3 Bar han icke straffets ve
På det hvarje syndare
Skulle få välsignelse?
Är ej Gud försonad?
Trodde du blott, så etc.

4 Led han icke korsets död
För att frälsa dig ur nöd—
Frälsa dig från synd och död?
Är ej allt fullkomnadt?
Trodde du blott, så etc.

5 Jo, han gaf sitt helga blod
Att försona dig med Gud;
Kära själ, så fatta mod;
Gud är nu försonad!
Trodde du blott, så etc.

6 Blicka upp till Jesum kär,
Lemna dig just som du är:
Det är allt hvad han begär;
Ty han är försonad.
Trodde du nu, så blefve du frälst,
Trodde du nu, så blefve du frälst,
Trodde du nu, så blefve du frälst,
Och finge Guds kärlek smaka.

89

P. M.

Dimman.

LIKT dimman på bergen, likt skeppen på haf,
Så fort vi bortila och nalkas vår graf;
Vår lefnad försvinner likt morgonens sky,
Ack, låt oss i dag till vår Frälsare fly!

2 Se majblomman späda, hur fager hon står,
Men lätt för en frostnatt dess fägring förgår;
Så hastigt till barnen går dödsengelns bud,
Ack, ären I redo att svara för Gud?

3 Ung Samuel tjente sin Gud med all flit,
Och fäste så tidigt till honom sin lit;
De flesta Guds barn funnit Herran i tid—
O söken då bittida Frälsaren blid!

4 I önsken er glädje? så flyn till hans bröst;
Ty der få de trötta och svaga sin tröst,
Och säga med seger i lefnadens qväll:
"Är detta att dö, så är döden ju säll."

90 P. M.

Låt oss sjunga om Jesus igen!

LÅT oss sjunga om Jesus igen,
Om hans kärlek, så salig och god!
Låt oss prisa vår himmelska vän
För den öppnade lifskällans flod!

CHOR. O hur sällt redan här
Då hans kärlek uppfyller vårt bröst;
O hur sällt redan här
Då vi höra vår Frälsares röst!

2 Redan nu när hans kärlek vi se—
O, hvad fröjd i hans Frälsarenamn!
Tänk—en gång—då han låter sig te
Uti klarhetens himmelska hamn!

3 I hans blod finnes balsam för dig,
Finnes rening från synderna mång'.
"Han har älskat och rentvagit mig"—
Det skall blifva min eviga sång!

4 Låt oss sjunga om Jesus igen,
Låt oss prisa hans heliga namn!
Låt oss älska vår himmelska vän,
Låt oss hvila i Frälsarens famn!

91 P. M.

Jesu kärleks pris.

LOFSJUNGOM Herrans Jesu kärlek,
Som trofast in i korsets död
För oss har utstått hån och smälek,

Ja, afgrundsqvalens djupa nöd!
O Jesu, hjertans Jesu käre,
Lof, pris och tack vi dig hembäre!

2 Se denna Gudakärleks låga,
Den ingen makt utsläcka kan;
Som än i marterdödens plåga
Så himmelskt hög och trofast brann!
O Jesu, hjertans Jesu käre,
Lof, pris och tack vi dig hembäre!

3 Ej finns i himlen, ej på jorden
En vän så huld, som Jesus är;
Vår själabrudgum han är vorden,
Som evig kärlek till oss bär.
O Jesu, hjertans Jesu käre
Lof, pris och tack vi dig hembäre!

4 Ja—mig, o Jesu! har du älskat,
Mig syndamask i dödens land;
Ty med ditt dyra blod du frälsat
Min arma själ ur satans band.
Thy vill jag dig, min Jesu kära,
Ett evigt lof och pris hembära!

92 P. M. 87, 87.

Låt mig gå!

LÅT mig gå till helgons länder,
Till den ort der hem de fått;
Låt mig gå till dessa stränder
Hvarest allt är skönt och godt!

Låt mig gå—att der uppsamla
  Ljusets strålor i min själ;
Längre jag ej här vill famla,
  Men i himlen landa väl!

CHOR. Låt mig gå—mig Jesus kallar,
  Han mig öppnat himlens port!
  Engel—när min hydda faller—
  Bär min själ bort till den ort!

2 Låt mig gå—*der* finns ej möda,
  Låt mig gå—*der* finns ej ve;
Glädjeströmmar fritt der flöda—
  Låt mig gå att källan se!
Låt mig gå—ty landets skönhet
  Har mitt hjerta dragit dit;
Ryktet om oändlig sällhet
  Har ju nått till jorden hit!

3 Låt mig gå!—Hvi här att töfva—
  Hvad har denna verld att ge?
Med sin flärd hon vill mig röfva
  För att bringa evigt ve.
Låt mig gå!—Jag ofta hoppats
  Här att lust och glädje få;
Men när blomman hafver knoppats—
  Endast sorg den bjöd mig på.

4 Låt mig gå—*der* är min hvila!
  Till *lifsfloden* låt mig gå—
Jag är törstig—låt mig ila
  Dit, att evigt dricka få!

Alla frälsta sig förnöja
Der i evigheten lång—
Låt ock mig med dem upphöja
Lammets pris med helig sång!

93

P. M. 4 lin. 11.

Guds folks Utsigter.

MED Gud och hans vänskap, hans Anda och ord,
Samt bröders gemenskap och nådenes bord,
De osedda dagar vi möta med tröst.
Oss följer ju herden, :,: vi känna hans röst.

2 I stormiga tider, bland töcken och grus,
En skara dock skrider mot himmelens ljus.
Det tåget—dess herrlighet verlden ej ser;
Men Herren går för dem :,: med segrens baner.

3 Den korsmärkta drägten med smädnamn jag tar,
Om ingen i slägten det namnet ock har,
Och följer med glädje, I kämpar, med Er,
Som tågen till ära :,: vid korsets baner.

4 Då småsinta verlden med gruset är nöjd,
Och synden och flärden är all hennes fröjd,
Då följer jag, segrande härar, med er,
Som tågen till ära :,: vid Jesu baner.

5 Den molnstod oss höljer och leder vårt tåg,
Den klippan oss följer med springkällans våg,
Är Christus, hans kärlek och renande blod.
Der fröjdas vårt hjerta :,: der lifvas vårt mod.

6 O Jesu, blif när oss, blif när oss alt fort,
Och sköt oss och bär oss, som alltid du gjort!
Ja, amen! Din trohet skall bringa oss fram.
Lof, pris, tack och ära :,: vår Gud och vårt Lam!

94

L. M.

Hungren efter Sonens beläte.

MIG ditt beläte, Jesus, gif—
Det underfulla Gudalif!
Jag aldrig förr skall finna tröst
Förr'n jag det äger i mitt bröst.

2 Gif mig din Anda, helig, god,
Och rening i ditt dyra blod!
Rentvå hvar fläck, gör själen hvit,
Att jag må få belätet ditt!

3 Din kärlek gjut i själen in,
En evig seger i mig vinn!
Ett eldsdop med din Anda gif,
Och skrif i mig ditt Gudalif!

4 I din natur jag har min fröjd—
När jag den fått, jag är förnöjd;
Ty ingenting förnöjer mig,
Som ej sin källa har i dig.

95

P. M.

Hjertats rening.

MILDASTE Jesu! din dyra försoning
Lär mig af hjertat begrunda och tro!
Genom ditt blod skänk mig nåd och förskoning,
Tag i mitt hjerta ditt eviga bo!

2 Utdrif allt syndigt, regere derinne,
Hjelp mig att hålla den lefvande tro!
Helga min ande, min själ och mitt sinne
Att jag må äga din himmelska ro!

3 O, du min Jesu! mitt hjerta bereda,
Att det må blifva en paradis-gård!
Ville du sedan för evigt den freda,
Hägna och gömma den uti din vård!

4 Må jag så blifva en Herrans plantering,
Fadren och Sonen och Anden till pris;
Att uti tal och i hvarje handtering
Jag må förherrliga Gud på allt vis!

96

L. M.

Hans ömma kärlek.

MIN frälsta själ, statt upp och sjung
Din Återlösare, din Kung!
Må ämnet för den sången bli:
Hans ömma kärlek, säll och fri.

2 Han såg mitt affall, såg min nöd,
Och frälste mig från evig död;
Han räckte ut sin kärleksarm
Och drog mig till sin hulda barm.

3 Fast jag är ringa, han är stor,
Af nåd han i mitt hjerta bor.
Han helar all min myckna brist;
Hans stora namn är Jesus Christ.

4 Derföre vill jag sjunga om
Hans ömma kärleks rikedom;
Och sedan i hans paradis
Jag sjunga vill på bättre vis.

97 C. M.

Min hjelp kommer ifrån Herran.

MIN hjelp den kommer blott från Gud,
Som jord och himmel gjort:—
I Christus, Fadrens Sändebud,
All nåd jag hittills spordt.

2 I verlden finns ej mycken tröst
För den, som hjelp begär;
Men vid min Jesu hulda bröst
Min tröstekälla är.

3 Der lägga alla böljor sig,
Der tystnar stormens hot,
Der lemna alla tvifvel mig
Och allt, som står mig mot.

4 Der finner jag så mången ros
Af oförgänglig art,
Och allt förrädiskt flyr sin kos
För Guda-löftet klart.

5 Ja—*Gud i Christus* är mitt stöd,
Min hjelp, min tröst, min frid;
Han hjelper mig ur all min nöd—
Pris Gud till evig tid!

98

P. M.

Beula.

MIN sista sol sig sänker ner,
Mitt lopp är nära slut;
Jag evighetens gryning ser,
Min kamp är kämpad ut.

CHOR. O, kom englaband,
Kom, räcken mig Er hand;
Och bären mig bort på Er vinges flygt
Till herrlighetens land!

2 Jag nalkas nu det sälla land
Der mina skatter är';
Ty dagg jag kännt på Jordans strand,
Min öfverfart är när.

3 Jag nästan ser mitt himlahem,
Min ande prisar Gud;
De heliga, nu ser jag dem,
Jag hörer harpors ljud.

4 O, bär min själ till honom opp,
Som led och dog för mig!
Uti hans död är allt mitt hopp
Om lif evinnerlig.

99

P. M.

Min Löftesman.

MIN själ, o, fatta mod
Guds Son har dödt för dig;
Han gaf sitt dyra blod
Att återlösa mig!
  Min löftesman hos Gud han är,
  Min löftesman hos Gud han är,
  På händerna mitt namn han bär.

2 Han i Guds åsyn står
Och manar godt för mig;
Hans blod, hans djupa sår,
De tala kraftelig.
  Det blodet har försonat allt,
  Det blodet har försonat allt,
  Och ger åt lifvet ny gestalt.

3 I såren, som han bär
Från Golgatha för mig—
Hur saligt det dock är
Att der få gömma sig!
  Förlåt, förlåt! är deras bön,
  Förlåt, förlåt! är deras bön,
  Och själen med din nåd bekrön!

4 Då lyssnar Fadren till,
Försonad, kärleksfull;
Han allt förlåta vill
För Ende Sonens skull.
I Christo ren och fri jag står,
I Christo ren och fri jag står,
Och Andans pant af nåd jag får.

5 Hans vrede blidkad är,
Jag det i Christo ser;
Han är min Fader kär,
Och barnaskapet ger.
Förlossning jag i blodet fann,
Förlossning jag i blodet fann;
Det mig och alla rena kan.

100 P. M.

Den ljusa randen.

MIN tid så flyktig ilar hän,
Och jag en pilgrim, främling,
Ej åter vill få den igen—
Den tid af sorg och pröfning.

CHOR. Ty nu vi stå på Jordans strand
Och vänner fara öfver;
Och midt framför en ljusningsrand
Vårt öga varse blifver.

2 Vår Konung oss till lösen gaf:
"Låt hvarje lampa brinna!"
Så att på andra sidan graf
Vi kunna hemmet finna.

3 Skall aftonen bli mörk och kall,
Vi ge oss ej för sorgen;
Men tro och hopp utropa skall:
"Det blir en herrlig morgon!"

4 Låt jordens band i plågans gny
Sig lösa upp så stormigt;
Der, öfver ljus och herrlig sky,
Der är vårt hem för evigt.

101 L. M.

Mitt himlahem.

MITT himlahem i höjden är,
Der sorg och död ej finnes mer;
Dess glans allt annant öfvergår,
Till detta land ej mörkret når.

CHOR. Mitt hem är der, mitt hem är der;
Jag går dit ingen död är mer.
I himlen—der mitt hemman är—
Jag går dit ingen död är mer.

2 Min Faders hus i höjden är,
Långt fjerran öfver stjernor der.
När ifrån jordens fängsel fri,
Den himlasällhet min skall bli.

3 Mitt främlingskap här trycker mig
Med sorg och nöd uppå min stig,
För Jesu skull föraktad är—
Men, pris ske Gud!—min lön är der.

4 Låt andra söka lyckan här
Der mal och rost hvar skatt förtär;
En bättre lott jag söka må:
Att frikänd inför thronen stå.

5 Låt jord och himmel störta ned,
Och sol och måne mörkna med;
Ty—när allt skapadt sett sitt slut—
Jag sjunger: "*Nu jag kämpat ut!*"

102 P. M.

Mitt sälla val.

MITT val är gjordt—o sälla dag!—
Jesus är min och hans är jag.
Väl må min själ i hänryckt fröjd
Lofsjunga Gud i himmelshöjd.

CHOR. Sälla dag, sälla dag,
När Jesus tog min synd på sig!
Han lär mig be så gladelig
Och vaksam gå min pröfvostig.
Sälla dag, sälla dag,
När Jesus tog min synd på sig!

2 Det ljufva band, som binder mig,
Jag vårda vill så flitelig;
Och lyfter glad till Gud min sång,
Då till hans hus jag styr min gång.

3 Så är det gjordt—ej bättre fanns:
Jesus är min och jag är hans.
Han kallade, och i mitt bröst
Jag kände ljuft den himlaröst.

4 Mitt hjerta förr ej hade ro,
Likt svalan nu det funnit bo;
Gå aldrig från din Herra mer,
Som hvarje stund ny fröjd dig ger!

5 Jag himlen till mitt vittne tar
Och gör den eden alla dar;
Tills i den stund min ande flyr
Jag signa skall den dagen dyr.

103

P. M. 87, 87, 77.

Sabbathsmorgon.

NATTEN med sin mörka slöja
Viker bort för dagens ljus;
Må vi nu vår lofsång höja
Till vår Fader i hans hus!
Gud! besök oss, ifrån höjd,
Med en helig sabbathsfröjd!

2 Syndens mörker ock bortviker
För Rättfärdighetens Sol;
Herrans nåd oss aldrig sviker
När vi gå till "nådens stol."
Nu ditt namn vi kalla på:
Låt oss nådens fullhet få!

3 Upp min själ att Jesus lofva,
Som vår lösen blifvit har;
Denna oskattbara gåfva,
Som är skänkt af Ljusens Far!
Han har öppnat himlens port
Och Guds nåd vi hafva spordt.

När vi här fulländat loppet
Och vår kamp vi kämpat ut,
Och bevarat tron och hoppet
Och fått kronan der till slut—
Då, med bättre sabbathsfröjd,
Vi lofsjunga Gud i höjd.

104

P. M. 8 lin. 7.

Nu jag kommer till ditt kors.

NU jag kommer till ditt kors,
Maktlös, sjuk och blind och arm;
Frälsning blott hos dig kan fås,
Derför flyr jag till din barm.

(CHORUS till 1, 2 och 3 verserna.)

Ja, jag kommer till dig fram,
O du blödande Guds Lam;
Vid ditt kors mig böjer nu—
Jesus fräls mig, fräls mig du!

2 Länge nog jag gråtit har
Efter dig, o Jesu god!
Från min synd jag vill bli klar
I ditt dyra reningsblod.

3 Allt jag lägger för din fot—
Slägt och vänner, gods och allt,
Själ och kropp—tag allt emot,
Rena, fräls och helga allt!

---

4 Re'n jag känner blodets kraft,
Nu är salighetens dag;

Jag min födelse har haft—
Jesus blifvit nu mitt JAG.

(CHORUS till 4 och 5 verserna.)

Ja, jag tröstar uppå dig,
O, Guds Lam, som dog för mig.
Ära, ära vare dig,
Som i blodet renar mig!

5 Jesus frälsar nu min själ,
Fyller den med kärleken;
O, han hafver allt gjort väl—
Jag nu äger himmelen!

105

L. M.

Glädjekällan.

NU vet jag hvar den källan är,
Som frid och glädje innebär.
När jag till källan törstig går,
Jag salighet der dricka får.

2 Min Jesus kom till jorden ned,
All syndens straff han för mig led;
Han reste mig ur fallet opp
Och gaf mig lifsens glada hopp.

3 Af nåd han tagit mig till barn
Och löst mig utur syndens garn;
Som han mig ingen fröjda kan—
Ty glädjens källa sjelf är han.

106

P. M. 4 lin. 11.

Jesus är när.

NÄR gråtande vänner mig bjuda farväl
Och dödsdalens skuggor omgifva min själ;
Och anden från hyddan är redo att gå,
Och Jordanens vågor de brusa och slå;

2 Då fruktar sig icke mitt hjerta för dem,
Ty på andra stranden der ligger mitt hem;
Och Jesus, den Jesus, jag älskade här,
Han hviskar så vänligt; "o själ! jag är när."

3 Och när jag nedstiger i Jordan till slut,
Och dödsfläkten blåser min lifslampa ut—
Då dela de svallande böljorna sig;
Ty Israels Hjelte han går framför mig.

4 Och just som jag slutat mitt jordiska lopp,
Så springer i blomma mitt längtande hopp:
Min själ faller salig i Frälsarens famn,
Och himlarna skalla af pris till hans namn.

107

P. M. 12, 9.

Barnavännen.

NÄR jag hör från Guds bok denna saliga tröst
Huru Jesus han gick bland oss här,
Och i kärleken tryckte små barn till sitt bröst—
O—då ville jag ock varit der!

2 Ack jag önskar sin hand han fått lägga
på mig
Och omfamna så huldt med sin arm;
Och fått höra: "Låt barnen få komma till
mig,
"Låt mig sluta dem tätt till min barm!"

3 Dock ännu jag får gå till hans Frälsare-
famn
Uti bön, uti tro, och i hopp;
Uti kärleken hans finns min salighets-
hamn,
Och till himlen jag ställer mitt lopp.

4 Till den saliga ort Jesus vandrade bort
Att bereda åt barnen ett hem;
Och om lyckliga skaror deruppe vi spordt,
Och snart ställas små barnen bland dem.

5 Dock än tusende, tusende hafva ej hört
Om det saliga hem der i höjd;
Och att Jesus försoningen hafver utfört,
Både stora och små till stor fröjd.

6 Ack, jag längtar att gå till min Frälsare
god,
Att med frälsta små barn prisa Gud;
O, jag längtar att redan bland englar jag
stod
Och fick delta' i lofsångens ljud!

7 O, jag längtar att se denna saliga tid,
När som alla små barn ifrån jord
Skola samlas i himlen hos Frälsaren blid—
O, att snart denna dag blefve spord!

108

P. M. 87, 87, 77.

Guds godhet.

NÄR jag vill om godhet sjunga,
Om *din* godhet, du min Gud!
Tag då ledning af min tunga,
Visa klart din godhetsskrud!
Jag din godhet smakat har,—
Gör den dock mer uppenbar!

2 Godhet uti alla länder
Målad är i klara drag;
Godhet ifrån Herrans händer
Delas ut hvarenda dag.
Frälsad man den klarast ser
Och sin gode Gud tillber.

3 Jesu blod dock högst predikar
Om Guds godhet och hans nåd,
Syndaren med Gud förlikar
Och gör klart Guds kärleksråd.
Det ock ger en helig skrud
Till den själ, som flyr till Gud.

4 Renad själ Guds godhet spisar
Hvar han går och hvar han är;
Herrans godhet högt han prisar,
Han för den sitt lof hembär.
Med vår frälsnings sälla lott,
All Guds godhet ha' vi fått.

109

C. M.

Tillflykten.

NÄR verld och satan kring mig gny
Och allt är mörkt och svart;
Då är det godt till Jesus fly—
Då blir det ljust helt snart.

2 När slägt och vänner öfverge
Och korset kännes tungt;
Då är det ljuft till Jesus se—
Då blir alltsammans lugnt.

3 När sorg och sjukdom pläga mig
Och döden för mig står;
Då är det saligt gömma sig
I Jesu djupa sår.

4 Från synd och verld, i lif och död,
Mig Jesus frälsning ger;
Han löser mig ur all min nöd—
Hvad skall jag säga mer!

5 Sjung Jesu pris, var glad min själ—
Han kallar dig vid namn!
Halleluja, Emanuel!
Jag hvilar i din famn.

110

P. M.

Närm're min Gud till dig!

NÄRM'RE min Gud till dig,
Närm're till dig!
Om än det är ett kors
Som trycker mig—

Dock skall min sång blott bli:
Närm're min Gud till dig,
Närm're min Gud till dig
  Närm're till dig!

2 Äfven om mörker blott
  Höljer min stig,
Och ej en strimma syns
  Af ljus för mig—
Dock skall min bön blott bli:
Närm're etc.

3 Och om, när dagen gått,
  Till hufvudgärd
En sten jag hafver fått
  I denna verld—
O, må min dröm dock bli:
Närm're etc.

4 Låt mig då stegen se,
  Som Jacob såg;
Så vill jag dig tillbe'
  Med helig håg!
Och denna bön skall bli:
Närm're etc.

5 Och när i lifvets qväll
  Min blick blir skum
Och andens sista kamp
  Gör tungan stum—
Dock skall min suckan bli:
Närm're etc.

111

P. M. 9, 8.

Den himmelska elden.

O att den elden högre brunne,
Som du, o Jesu, hafver tändt,
O, att all verlden re'n förnumme
Den frid, som du från himlen sändt!

2 Visst glimmar re'n i mörka natten
En liten flamma här och der,
Visst är den stora frälsningsskatten
För månget hjerta dyr och kär;

3 Men låt den elden spridas vida,
Och gör den skatten vida känd!
I tron ditt löfte vi förbida,
Att Anden blifver rikligt sänd.

4 Ja kom, o Jesu, till oss alla
Och värm oss med din kärleksglöd;
Och må vi aldrig blifva kalla
För egen och för andras nöd!

5 Tänd upp din eld i våra hjertan,
Bränn bort, förstör allt syndigt slagg;
Men lindra äfven luttringssmärtan
Med din hugsvalans ljufva dagg!

6 Låt nådens bud till alla föras,
Gif åt ditt rike skyndsam fart;
Att Lammets pris och lof må höras
Från alla verldens ändar snart!

7 Vi bida här i trägna böner
Det löfte, som du oss tillsagt,—
Tills med din nåde du oss kröner,
Tills hjertat röner Andans makt.

112

P. M. 8 lin. 8.

Oss välsigna.

O Fader! nu samlas ditt folk
Att bedja, och sjunga ditt pris:
Låt Anden få blifva vår tolk
Och leda till dig på allt vis!
Din sanning förblifve vår fröjd,
Med kärleken fyll hvarje bröst;
Att glädjen må hinna sin höjd
Och nåden förblifva vår tröst!

2 O Jesus! blif när oss i dag—
Blif när oss i sanning och nåd;
Gif otron sitt dödliga slag
Och mäktigt gör frälsningens råd!
Fridshelsningen gif till hvar själ
Och klappa på syndarens port;
Att han må betänka sitt väl
Och det ibland englar bli' spordt.

3 O Ande, du himmelska gäst!
Bryt neder hvar fästning på jord:
Du vet hvilken väg som är bäst
Att nå oss med sanningens ord!
Gif rening i Frälsarens blod
Och hvarje Guds barn heliggör,
Och öppna nu lifskällans flod
Och helande vattnet upprör!

4 Låt kraften, o Gud, blifva spord:
Låt honom, som talar, bli krönt;
Låt friden åtfölja Guds ord
Och sökande själen bli lönt!
Låt fröjd fylla sörjande bröst
Och glädje i Gud bli' vår spis—
Att alla, med underbar tröst,
Må sjunga vår Frälsares pris!

113

P. M.

O, sjungen om kärleken!

(Mel. Oh, sing of his mighty love.)

O fröjd!—uti nåden jag frälsningen fann,
Jag sänktes i blodet och synden försvann.
Nu salig på klippan orörlig jag står
Och pekar till Jesus, hans blod och hans sår.

CHOR. O, sjungen om kärleken,
Sjungen om kärleken,
Sjungen om kärleken,
Prisen Guds Lam!

2 Välsignad den dagen, när Jesus blef min:
Fördömmelsen flydde och friden kom in!
Nu kan jag om frälsningen sjungande gå
Till himlen, och rening alltjemt njuta få.

3 Välsignad den stunden, när frälsningens råd
För men'skan uppfylldes af Guddomlig nåd!

Arbetande själen nu hvila kan få,
Och fjettrade trälen sin frihet undfå.

4 O fröjd för den frälste: "all fullhet af Gud
I Christus oss gifves"—så säger hans bud!
Ju mera hans namn vi beprisa med fröjd,
Dess mera vi njuta af kärlekens höjd.

5 All ära till dig, du vår Herre och Christ,
Som oss sådan kärlek af nåde har vist!
Af kärleken mera i själen gjut in,
Tills dess att vi sjunga i himmelen din!

114 C. M.

Ett nytt hjerta.

Dav. Ps. 51, 12.

O för ett hjerta, som till Gud,
Kan höja ständigt pris;
Som funnit har i Herrans bud
En salig himlaspis!
Ett hjerta som är ödmjukt, mildt,
Der Jesus satt sin thron;
Som hafver sig från verlden skiljdt
Att äga få Guds Son!

2 Ett hjerta, som försaka kan
Allt syndigt, fåfängt prål;
Som ömmar för hvar fallen man,
Men synden icke tål.
Som renadt är i Jesu blod,—
Sig likväl ständigt tvår;
Som älskar denna reningsflod
Och aldrig derfrån går!

4 Ett hjerta, som är heliggjordt
Af sjelfver "fridens Gud,"
Som gifvit upp båd smått och stort
Med lydnad för hans bud.
Ett hjerta, som kan älska Gud
Utöfver annat allt,
Som har sin lust i Herrans bud
Och gör hvad Gud befallt.

4 O gif ett hjerta som är rent
Från hvarje ondt begär,
Att evigt jag, med Gud förent,
Blott Sonens afbild bär!
Jag har mig gifvit upp till dig—
Rentvå, rentvå mig, du!
Gör slut på synden uti mig—
Fullborda verket nu!

115

P. M. 76, 76.

Räddningsarken.

O Gud! föröka kyrkan
Med trogna själar mång',
Som gladligt ge dig dyrkan
I helig bön och sång!
Låt trogna själar komma,
Som ge sig till dig opp,
Och vandra med de fromma
I kärlek, tro och hopp!

2 Må du din Anda gjuta
I strida skurar ned,
Att mången må sig sluta
Till de utvaldas led!

Må allas hjertan fyllas
 Med kärlek, frid och fröjd,
Att Sonen här må hyllas,
 Som ofvan der i höjd!

3 Du kyrkan lät inrätta
 Oss till en räddningsark,
Att der vår själ undsätta
 Från syndens dömda mark.
Hur syndens flod än stiger
 Lyft kyrkan öfver den;
När dufvan sist utflyger,
 Tag den till himmelen!

116 C. M.

Mitt A och O.

O Gudamenniska, o Christ,
 Min himmel, A och O!
För dig jag öppnat har förvisst
 Mitt hjertas ringa bo.

2 När ditt beläte, Jesu god!
 Jag äger i mitt bröst,
Och funnit rening i ditt blod;
 Då sjunger jag med tröst:

3 Halleluja! min Frälsarman,
 Du är mitt A och O!
Jag dig nu lofva vill och kan,
 Du all min fröjd och ro!

117

P. M. 66, 9.

Den Nyomvändes fröjd.

O hur salig den är,
Som har Frälsaren kär,
Och sin skatt opp i himmelens höjd!
Ingen vishet förstår,
Ingen tunga förmår
Tala ut första kärlekens fröjd.

2 Denna glädje jag fick,
När till nåden jag gick,
Och vann frid hos det blödande Lam.
När mitt hjerta fick tro,—
O hvad glädje och ro,
Hvilken himmel i Frälsarens namn!

3 Det var himmelen här,
Att få Jesus så kär,
Och Guds Englar ej mera förmått,
Än att böja sig ned,
Och beprisa hans död,
Som blef syndares frälsning och lott.

4 Jesus dagen så lång
Var min fröjd och min sång;
O att alla hans frälsning må se!
Han har älskat och blödt,
Han har lidit och dödt,
Att förlossning åt syndare ge.

5 O, den saliga höjd
Af den heliga fröjd,
Som jag fann genom tron på hans blod!

När i frihet försatt,
Blef mitt hjerta så gladt,
Som om fyldt med all fullhet af Gud.

118

P. M. 66, 9.

En dag i dina gårdar är bättre än eljest tusende.

O hvad sällhet och ro—
I Guds gårdar att bo
Och få andas den himmelska vind!
Inga sorger är' när,
Ingen oro oss tär,
Inga tårar af vemod på kind.

2 Här är ostörd vår sång
Fast i verlden är tvång,
Hit vi fly liksom skeppet till hamn.
Här sig Jesus vill te,
Om blott två eller tre
Hafva mött uti tron på hans namn.

3 O, hvad fröjd det är här—
Oss är Frälsaren när,
Och han skyddar vår fot ifrån fall!
Genom qval, genom nöd,
Genom sorger och död
Han med seger oss framföra skall.

4 Intill dagarnas slut
Räckes händerna ut
Af en nådig och kärleksfull Gud.
Säll är den, som vill gå
Att förlåtelse få,
Och är villig att lyda hans bud!

5 Pris och ära ske Gud
För hans heliga bud,
För hans ord och den tröst det oss ger;
För den aga vi haft,
För hans Anda och kraft,
Och den himmelska frid han oss ger!

119

P. M. 66, 9.

Vännen i pröfningen.

O hvad sällhet det är
Uti pröfningen här,
Att ha' Jesus till broder och vän;
Vid hans trofasta bröst
Ljuft få hvila med tröst
Och få tro att han älskar oss än!

2 O, hvad under af nåd,
I Guds eviga råd,
Att vi sådant få lita uppå!
När Guds Son är vår frid—
I all möda och strid
Med frimodighet kunna vi stå.

3 Uti sorg och i nöd,
Uti sjukdom och död
Han förblifver vår tillflykt och tröst;
Och i himlen en gång
Det skall blifva vår sång:
"Ur all nöd har oss Christus förlöst!"

120

P. M. 66, 9.

Förr och Nu.

O jag minnes en tid,
O! Och jag gråter dervid,
Då jag tjenade synden så väl.
Verlden var då mitt allt—
Men hur tomt, huru kallt
Utan Gud, utan hopp i min själ!

2 Jesu blod och Guds ord,
Herrans heliga bord
Voro gåtor som jag ej förstod.
Och jag rusade fram
Till förderf och till skam
Uti syndens förskräckliga flod.

3 Så jag kom till Guds hus;
Och han bjöd: "Varde ljus!"
Och si! mörkret, och dimman försvann.
Själ och sinne fick ro
Då jag började tro
På den sargade, korsfäste man.

4 Nu är Jesus mig blid
Och jag äger hans frid,
I mitt hjerta nu kärleken bor.
Der som förr var så armt
Är nu rikt, ljuft och varmt,—
Pris ske Gud för hans salighet stor!

5 Hatets mörknande sky
Ej mer skuggar min hy:
Jag är frälst ifrån synd af Guds nåd.

Andans lag gjort mig fri
Från allt syndens parti,—
Min regent heter: "Underlig," "Råd."

6 Andedrägten är bön;
O, min lott den är skön,
Ty mitt arf är det lustiga land!
Till min Fader jag går,
Och af honom jag får
Allt det goda han har i sin hand.

121 C. M.

Jesu kär, jag flyr till dig.

O Jesu kär! jag flyr till dig,
Du vill mig ej försmå;
Vänd ej ditt anlet' bort från mig—
Hvart skulle jag då gå!

2 Det finns ej lif hos någon ann'
På denna vida jord;
Blott du, o Jesu! frälsa kan,
Blott du har lifsens ord.

3 Till dig jag kommer, Jesu huld!
Af nåde mig tillgif,—
Förlåt mig all min synd och skuld
Och gif mig evigt lif.

4 Gif själen kraft, gif hjertat ro,
O Herre full af nåd!
Och lär mig lefva af min tro,
Och trösta på din nåd!

122

C. M.

Själens törst.

O Jesu, själens enda tröst,
Min andes himlaro!
Jag trygghet funnit vid ditt bröst,
När jag der haft mitt bo.
Men när mitt öga dig ej såg—
Hvad oro och hvad qval,
Hvad börda på mitt hjerta låg,
Hvad tvifvel utan tal!

2 Jag tröttnat har vid detta lif:
Allt vexlar om alltfort;—
Min Jesu! allt—ja *allt* tillgif—
Allt syndigt, smått och stort!
Dock bristen finnes ej hos dig,
Men i min egen själ;
Ty bättre lif der finns för mig—
Jag vet det alltförväl.

3 Jag lemnar nu all syndig brist
Och all ostadighet;
Och flyr till dig, o Jesu Christ!
Att finna helighet.
Ty *helgelse* det medlet är
Som botar sådan nöd;
Ditt ord, som derom vittne bär,
Det är mitt trygga stöd.

4 O du, som är till *visdom* gjord
Och till *rättfärdighet*,
Att *helighet* må blifva spord
I tid och evighet!

Kom in, tag boning i mitt bröst,
Ditt sinne gif åt mig;
Att jag må bli' af allt förlöst,
Som ej behagar dig!

5 Se'n lefver jag det sälla lif
Som ingen vexling vet,
Men som, i Gud, sitt tidsfördrif
Har uti helighet.
Då *kan* jag älska Herren Gud
Utöfver allt, med fröjd;
Och ha' min lust uti hans bud
Och med min lott bli' nöjd.

123

P. M. 67, 76.

Herrans tempel.

O Jesu, bygg ditt tempel
, Inom mitt eget bröst;
Mig teckna med din stämpel—
Min själ till evig tröst!
Jag blott för dig vill trängta,
Blott för din helighet;
Till dig jag blott vill längta
I tid och evighet.

CHOR. Till dig jag blott vill längta,
För all din fullhet trängta
För all din fullhet trängta
I tid och evighet.

2 Din nådeshand mig lede
Igenom vandringen!
Mig från allt ondt du frede
Tills jag når himmelen!

Mitt hjerta blif din boning
I tid och evighet—
Du som är Fridens Konung
I kraft och helighet!

3 Snart skall min vandring ända
På detta jorde-klot,—
Jag slippa allt elände,
Som sökte stå mig mot.
Jag upp till ljusets rymder
Min flygt får taga glad,
Och mig förlossad skyndar
Till lefvande Guds stad.

124

P. M. 8 lin. 8.

Reningens sällhet.

O Jesu! nu tager jag bo
, Vid blödande sidan, så god;
Här finnes min himmelska ro,
Min rening i Frälsarens blod.
Nu dricker min själ af den fröjd
Som himmelen fylles utaf,
Och helgonen njuta i höjd
Se'n kroppen är laggd uti graf.

2 Min huldaste Jesus, min Gud,
Min Frälsare mäktig och stor!
Hur ljufligt är nådenes bud
När jag uti reningen bor!
Min lust du har blifvit, min fröjd,
Min glädje, min himmel, min sång;
Min själ är nu saligt förnöjd—
Pris dig uti evighet lång!

3 Din Anda, den Helige, sänd
I mäktiga vindar hit ner;
Låt helgelsenåden bli känd
Af alla, förevigt allt mer!
Ju mera du ger oss af den,
Dess mera vår sak blifver god;
Och dig, som af nåd blef vår vän,
Ske pris för ditt renande blod!

125

P. M. 11, 10.

Sjömanssång.

O Jesu, god, du källa af all nåde,
O, Som frälsat har och frälsa kan ur nöd!
Vi bedje dig: oss följ uti all våde,
Och fräls oss du ifrån otidig död!

2 Om du, o Jesu! nådigt vill oss följa
Och, såsom förr i skeppet hos oss bli;
Vi skola ej förgås i vredgad bölja,
Men än en gång den trygga hamnen se.

3 Men framför allt af hjertat vi dig bedje:
Vår själ välsigna med din stora nåd;
Att intet verk och tal vi må tillstädja,
Som skulle bryta mot ditt kärleksråd!

4 Vi hafva sett det stora nådesunder,
Som har vår synd ifrån oss tagit bort;
Vi tacke dig för alla sälla stunder
Då du ditt Frälsar'namn för oss gjort stort!

5 Vi än en gång vårt hjerta till dig böja
I bön och sång: Välsigna nu vår själ!
Om du i nåde vill dig till oss böja—
Allt blifver väl, ja—evigt allt blir väl!

126

L. M.

Efter predikan.

O Jesu Christ, dig vare pris
O, *Nu* här, och *der* i paradis!
Vi tacke dig för lifsens ord—
I det din kärlek blifver spord!

2 Vi fröjdas åt ditt Frälsar'namn—
Ty du oss öppnat nådens famn.
Ditt ord är oss ett himmelskt ljus,
Som leder oss till Fadrens hus.

3 Och der du boning har beredt
Åt dem, som dig sitt hjerta gett;
Der lifsens källor öppna stå—
Vi vandre dit att dricka få.

4 Men icke först i ljusets land:
Ty redan här din nådeshand
Du öppnar och välsignar oss;
Hos dig all nåd och glädje fås.

127

P. M. 8 lin. 8.

Bönestunden.

O ljufva bönestund, så dyr,
O, Då jag från jordens sorger flyr,
Och för min Fader lägga får
Hvad helst som mig af nöden står!
I sorgens och bekymrens tid
Min själ har ofta funnit frid,
Och ofta sluppit frestar'ns fund
Uti din famn, du ljufva stund.

2 O, ljufva stund, så rik och skön,
Då jag får bära fram min bön
Till Gud, som god och trofast är,
Och ger mig nåd blott jag begär!
  Hos honom söker jag min ro
  Och sätter till hans ord min tro;
  Uppå hans nåd jag kastar mig,
  Och fröjdas, ljufva stund, i dig.

3 O, ljufva bönetimma, må
Din sälla ro jag njuta få,
Tills ifrån Pisgas helga höjd
Jag ser mitt hem, och full af fröjd
  Jag kastar köttets klädnad af
  Och fattar lifvet Herren gaf.
  Då ropar i sin flygt min själ:
  Farväl, o bönestund, farväl!

128 P. M.

Han leder mig.

O ljufva tanke, sälla lott—
O, Se'n barnaskapets nåd jag fått:
I kärlek Gud blott visar sig
Och vid sin hand han leder mig!

CHOR. Han leder mig, han leder mig
  Med egen hand han leder mig.
  Jag gladligt vandra vill den stig
  Der Fadershanden leder mig.

2 Och om jag ibland törnen går,
Jag mången ros dock plocka får;
Och då jag har i verlden tvång,
Jag sjunga vill min glada sång:

3 Hans Fadershand jag håller kär:
Ty blott mitt väl den till mig bär.
Om den känns hård—han menar då,
Att jag hans helgelse skall få.
(Ebr. 12, 10.)

4 Och när min pröfning här är slut
Och trones kamp är kämpad ut,
Af nåd den sista segren får—
Trygg vid hans hand jag himlen når.

129 P. M.

Skaparen.

O lyssna helga englachor,
O, Ty stoftets barn skall sjunga!
Halleluja! vår Gud är stor—
Stäm in min svaga tunga!
O, skapare! visst är för mig
Din Guddomsmakt ofattelig;
Dock låt mig dig tillbedja!

2 Som englarna jag sjunga må:
Lof, ära, pris ske Herran!
Till honom fröjdesång skall gå
Vid thronen och från fjerran.
Allt är tillredt af Herrans hand,
Båd' sol och stjernor, haf och land,
Och allt som deri röres.

3 Må himmelen sitt echo ge
Af våra lofsångstoner,
Tills vi för evigt Gud tlllbe
I nya verldars zoner!
Ty all ting skall han göra nytt,
När jord och himmel hafva flytt—
Der få vi honom lofva.

4 O Gud! jag ber: låt mig en gång
Med allt ditt folk lofsjunga,
Och der upphöja få min sång
Med en lycksalig tunga!
Låt mig i ljusets paradis
Upphöja få ett värdigt pris
Till dig, min Gud och Fader!

5 Jag faller uti stoftet ner—
Du är för hög att fatta;
Dock du mig lärt allt mer och mer
Din makt och godhet skatta.
Gud Fader, Son och Helge And'!
O, lossa alla tungors band
Att heligt dig lofsjunga!

130 P. M. 8 lin. 7.

Barnaskapets visshet.

O min Fader! hvilken tröst,
Att få hvila vid ditt bröst;
Som ett barn i modrens famn,
Jag nu funnit fridens hamn!

Jag nu hela dagen lång
Sjunger på min fröjdesång:
Jag med Gud har funnit frid
Genom Sonen, huld och blid!

2 Jag din kärlek smakat har,
Du, mitt ursprung och min Far!
Du uti mitt hjertas hus
Sprider glädje, lif och ljus.
Sedan du min själ intog,
Jag har fattat himmelskt mod;
Himmelsk sällhet fyller mig—
Derför jag högt lofvar dig!

3 Jesu blod min rening är—
Derför tack jag Gud hembär!
Helighet nu är min fröjd—
Pris ske Gud i himlens höjd!
Hem till lefvande Guds stad
Vandrar jag nu trygg och glad;
Gud mig leder med sin hand—
Pris ske Fader, Son och And'!

131 P. M. 87, 87.

Lofsång.

O min själ, stäm in i sången,
Som till Gud Jehova går!
Syndaren, i bojor fången,
Nu sin frihet återfår.
Våra böner Gud vill höra,
Lyssna till vår ringa sång;
Från vårt fall han vill oss föra
Till sin herrlighet en gång.

2 Vi lofsjunga dig på jorden
Tills det uti himlen sker:
Du vår Fader nu är vorden
Och din fadersnåd du ter.
Vi dig prise—Gud Jehova,
Fader, Son och Helge And'!
Evigt skola vi dig lofva
För all nåd ifrån din hand!

132

P. M. 87, 87.

Jesus-sången skall ej tystna.

O må Jesus-sången klinga
O, Ljufligt öfver berg och dal,
Som ett genljud utaf sången
Uppe der i ärans sal!
Blir det intet annat ämne
För de frälstas sång en gång;
O, då vill jag ej på jorden
Sjunga någon annan sång!

2 Med en renad, frigjord tunga,
Glad som fogeln på sin qvist,
Vill jag lefva för att sjunga
Blott om dig, o Jesu Christ!
Och nog har jag skäl att fröjdas,
Lofva, prisa alla da'r,
När jag tänker på den kärlek
Som du mig bevisat har.

3 All min synd har du förlåtit,
Alla brister helar du;
Du har krönt mig med din nåde,
Och då är jag salig ju!

Ho är den som vill fördömma—
Christus döden lidit har?
Han kan icke den förglömma
Som han har i sitt försvar.

4 Halleluja, pris och ära—
Jesus är min bäste vän!
Ingen har jag här på jorden,
Ingen der i himmelen,
Som jag längtar så att möta,
Som jag längtar så att se;
Ty han har mig nåd bevisat,
Mig, den störste syndare.

133

L. M.

Ett rop utur djupen.

O när skall mödan slutas här,
Och nöden ända hafva—när?
När skall min blick från tårar klar
Få se den sol, som evigt var?

2 När skall mitt hjerta, fritt från qval,
Från sorger, suckar, utan tal,
Bli fyldt utaf den sälla fröjd,
Som njutes der i himlens höjd?

3 När skall min tunga, lossad, fri,
Delta' i helgons melodi,
Och handen, inför Fadrens thron,
Slå gyldne harpans englaton?

4 När skall min själ, i herrlighet,
Omgjordas af odödlighet,
Och anden, salig, helig, ren,
Bli frälst för evigt från allt mehn?

5 De djupa vattnen kring mig gå—
O Jesu! låt mig bistånd få!
Räck mig din trogna Frälsarhand
Och led mig trygg till himlens land!

134 L. M.

Skynda dig, kom!

O, skynda dig, kom! hör Jesus nu dig kallar,
Slut ej ditt bröst för nådens röst:
O, skynda dig, kom!
Han har på jorden makt att ge
Åt hvarje själ förlåtelse,
Som blott vill derom be;
O, skynda dig, kom!

2 O syndare, kom! låt synden ej förstöra
Din arma själ—betänk dig väl!
O, skynda dig, kom!
Betänk att syndens lön är svår;
Ty evig död den själen får,
Som Jesus här försmår!
O, skynda dig, kom!

3 O syndare, kom! och fall till korset neder,
Låt blygsel ej dig hindra—nej!
O, skynda dig, kom!

Vet—den som blygs för Jesus här,
För den skall Jesus blygas der
När verlden samlad är;
O, skynda dig, kom!

4 O syndare, kom! och dröj ej längre borta—
Det ökar blott ditt syndamått;
O, skynda dig, kom!
Men vill du bli en Jesu brud,
Så lyssna ej till frestar'ns ljud,
Men kom nu till din Gud—
O, skynda dig, kom!

5 O syndare, kom! låt satan dig ej dåra
Med drömmar mång' om lefnad lång—
O, skynda dig, kom!
Betänk om döden denna qväll
Afskär ditt lif, o syndaträl—
Hvar hamnar då din själ?
O, skynda dig, kom!

135 P. M.

Pingst.

O under, som mig gläder—
Man himlen öppen ser,
Och i ett mägtigt väder
Guds Anda kommer ner!
Det är Guds Faders löfte,
Som Jesus talte om;
Hans trogna blifva döpte
I kraftens rikedom.
Guds Anda nedersändes,
De "sju eldslampor" tändes;

Och tusentals omvändes
Till tro på Jesu namn.

2 Det är hvad Herren gifver
Igenom Joels mun,
Och som nu uppfyldt blifver
På denna helga stund:
"Min Anda jag vill gjuta
Utöfver allo kött,
Som vill sig lydigt sluta
Till den, som för dem dödt.
Jag *sönerna* vill lära,
Och mina *döttrar* kära,
Att bära fram min ära
I fröjd och helighet."

3 Till himlen Jesus farit
Och öppnat källans port;
Och vi som döda varit,
Hans lifskraft hafva spordt.
Hans Anda är ett under
Och blir i evighet;
I *den* för barnen stundar
En gränslös salighet.
Den strömmen ännu flödar,
Och synden i oss dödar;
Och oss ånyo föder
Till säll odödlighet.

4 O Jesu, du som blödde
För verldens syndaskuld,
Och för oss nådigt dödde
Att frälsa oss, så huld!

O, låt den pingstvind höras
Ånyo än en gång,
Att vi deraf må röras
Till helig fröjdesång!
  O, låt din helga Anda
  Oss komma nu tillhanda,
  Att vi vår röst må blanda
  I våra fäders pris!

5 Far fort, o Jesu söte,
Att Andan gjuta ut!
Af nåd uti ditt sköte
All verlden inneslut!
Må "ljusastaken" vara
Hvad den är ämnad för,
Och "ljusen" brinna klara
Tills ingen tid är mer!
  När du då sist vill komma
  Att hemta alla fromma,
  Vi skola, sällt, uppstämma
  Ett väldigt Herrans pris!

136 P. M.

Utvägen.

O underbara nåd,
Jehovas frälsningsråd,
  Till syndig man!
När i mitt blod jag låg,
Och endast döden såg
I vredens hemska våg,
  Han utväg fann.

2 Han Sonen sände ned,
Som döden för mig led
På korsets stam.
Se'n kallade han mig,
Från syndens afgrundsstig,
Af idel nåd till sig—
Pris ske Guds Lam!

3 Ty Lammets reningsblod,
Den purpurröda flod,
Min synd borttog.
Af Anden lif jag fick;
Och själen lycklig gick
Med en. förklarad blick
På den, som dog.

4 Och så i dödens land
Han löste af mitt band
Med kärleken.
Min själ blef fri och glad,
Och jag min visa qvad:
"Jag går till Zions stad
I himmelen;

5 Att der beprisa Gud,
I heligt lofsångsljud,
För nåden all!"
Der Guds och Lammets sång,
Af jordens helgon mång,
I evigheten lång
Ej tystna skall.

137

P. M.

Domen.

OCH måst' jag bli till domen bragt
Att stå till svars för Gud,
För allt jag tänkt, och gjort och sagt,
Och brutit mot Hans bud?

CHOR. Si, domedag den kommer snart!
Si, domedag den kommer snart!
Si, domedag den kommer snart!
Bered dig möta Gud!

2 Ja, intet är så hemligt, som
Ej då skall blifva spordt;
Då skall jag få min rätta dom
För allt hvad jag har gjort.

3 Hur noga bör jag lefva då,
Hur rädd för hvart begär,
När jag till svars för Gud skall stå
För all min vandel här!

4 Men skulle du för dörren stå,
Hur är det då med mig?
Kan jag med fröjd till domen gå,
Har jag gjort upp med dig?

138

L. M.

Nya Jerusalem.

O underfulla fröjdedag—
O, När, efter Herrans välbehag,
Det himmelska Jerusalem
På nya jorden blir det hem

Hvar Gudabarnen skola bo
Och njuta evig fröjd och ro!
Just lik en prydligt sirad brud
Det kommer ned från Herren Gud.

2 Välkommen var, o sälla tid!
Då njutas skall en ostörd frid;
Då Gud och Lammet med oss bo
Och gifva oss en helig ro.
Då herrlighetens herrlighet
Utvecklas skall i evighet,
Då Herrans pris med jubelsång
Skall höjas evigheten lång.

3 Till flygt din vinge sträck, o dag,
Då, efter Herrans välbehag,
Guds heliga rättfärdighet
Blott råda skall evighet!
Jerusalem, du helga stad,
Hur gör du mig ej redan glad—
Ty också mig, i Jesu namn,
Är lofvad ro uti din famn!

139

P. M. 87, 87.

Verksamhet.

OM du ej på oceanen,
  Trotsande dess vågors brus,
Styra kan ditt skepp till hamnen—
  Leende åt stormens sus—
Du i hamnen dock kan räcka
  Hjelpsam hand åt någon vän;
Den bekymmerslöse väcka
  Och omtala Frälsaren.

2 Om du är för svag att hinna
Upp till bergets högsta topp—
Du i dalen dock kan finna
Hur att styrka andras hopp.
Du kan ur ditt hjertas gömma
Sjunga om din "bästa vän"—
Sången de ej skola glömma
Om de glömma sångaren.

3 Om du ej har guld i handen
Till att göra stora verk—
Trösta dock den sorgsna anden
Och den trötta handen stärk!
Gå till den, som på sitt läger,
Uti nöd och sjukdom är;
Gif den lilla skärf du äger,
Tala der om Jesus kär!

4 Kan du ej, likt andra, hinna
Att afberga hela fält—
Du kan dock på åkren finna
Månget ax, som sködar'n spillt.
Gå och leta der bland törnen
Om ej något finnas månd';
Ofta uti dessa hörnen
Stå de bästa hvetestånd!

5 Om du ej, när krigen rasa,
Som en mäktig hjelte kan
Le åt hvarje stridens fasa,
Och stå qvar till sista man—
Dock du kan de sår förbinda
Som Guds barn i striden fått;
Med din kärleks goda linda
Kan du göra mycket godt.

6 Om du väktare ej blifvit
  Uppå Zions höga mur,
Som sig *helt* åt verket gifvit,
  Pekande på himlens ur—
Dock du Herrans verk kan främja
  Med din bön och jordiskt godt,
Samt befordra mycken sämja
  Med det pund du hafver fått.

7 Kan du ej de äldre lära
  Herrans Evangelium—
Tag din plats bland barnen kära,
  Der vill alltid blifva rum!
Om du ej dig sjelf vill skona,
  Men dem leda vid din hand—
Ädelstenar i din krona
  Må de bli' i ljusets land.

8 Stå då icke fåfängt stilla
  Väntande på stora ting;
Just begynn nu med det lilla
  Och för himlen frukter bring!
"Vingård" finnes allestädes
  Ock för dig, min dyre vän!
Om du åt det lilla glädes,
  Mer du får af Frälsaren.

140

P. M. 4 lin. 11.

Herren är när.

OM faror förfära och nöd tränger på,
  Om ovän står nära och vännerna gå:
Dock ett oss hugsvalar bland vexlingar
    här—
Guds ord till oss talar, *att Herren är när.*

2 Ej sparfven har lada, dock räds han ej
nöd;
Som han må vi glada förtrösta om bröd.
Guds barn skall bli gifvet ehvad det begär,
Så visst det är skrifvit, *att Herren är när.*

3 När allt måste svika och död klappar på,
Guds löften så rika, de trösta oss då;
I yttersta nöden det visst för oss är
Att äfven i döden är *Herren oss när.*

141

P. M. 8 lin. 7.

Jesu pris.

OM än tusen tungors ljud
Gåfves mig af Herren Gud,
Till att sjunga Jesu pris
På Serafers höga vis;
Dock, det vore icke nog
Till hans pris, som för mig dog—
Högre ära han förtjent
Som min sorg i glädje vändt.

2 Visst skall frälsta skarors sång
Höjas evigheten lång;
Visst skall helig gudafröjd
Fylla dem till gränslös höjd;
Visst skall hvarje lyckligt bröst
Sjunga med en väldig röst—
Jesu nåd dock öfvergår
All den kraft som tungan får.

142

P. M. 87, 87.

Paradiset.

PARADIS, du *lustgård* sköna,
Du som var till fröjd beredd!
Skulle vi ej nånsin röna
Glädjen, som i dig var sedd?
Skulle all din sköna fägring
Ifrån jorden evigt fly;
Skulle endast vi din hägring
Skåda uti tankens sky?

2 Äro dina portar slutna,
Har ditt *lifsträd* vissnat ner;
Äro dina da'r förflutna,
Finns ej du på jorden mer?—
Hvem har syndat så mot Herran
Att din *flod* uttorkat har?—
Kanske har du flyttats fjerran
Till en verld som bättre var?

3 Ja!—Visst Adams synd, på jorden,
Har tillslutit hårdt din port;
Men Guds Son, som menska vorden,
Öppnat den, det ha' vi sport.
Uppe der i ljusets länder—
Der vårt Eden finnes än;
Och upp till dess sälla stränder
Vi vår kosa styra hän.

4 I vårt Eden, der i fjerran,
Bättre *lifsträd* plantadt är,
Som sin lifskraft har från Herran—
Ständigt mogen frukt det bär.

Lifsens elf der också flyter
Uti himlens paradis;
Gudafröjd der aldrig tryter—
Derför Jesus vare pris!

143

P. M. 87, 87, 77.

Pris för allt!

PRIS ske Gud för saligheten,
Pris ske Gud för himmelen!
Pris ske Gud för herrligheten,
För den stora klarheten!
Pris för Guds Jerusalem,
Som nu blifvit har vårt hem!

2 Pris ske Gud för nådastolen,
Pris ske Gud för Lammets blod!
Pris ske Gud för kärlekssolen,
Som nu lyser, evigt god!
Pris ske Gud för vägen dit
Hvar min själ blef tvagen hvit!

3 Pris ske Gud för hoppets stjerna,
Pris ske Gud för lydig tro!
Pris ske Gud, som nu så gerna
Ger vår själ en salig ro!
Pris ske Gud för kärleken
Till vår himlafar och vän!

4 Pris ske Gud för bibelordet,
Pris ske Gud för kyrkans famn!
Pris ske Gud för nådebordet,
Pris ske Gud i Jesu namn!
Pris ske Gud för helighet!
Pris ske Gud i evighet!

144

P. M. 8 lin. 7.

Bönhörelse.

PRIS ske dig, o Herre kär,
Du som god och nådig är!
Pris ske dig för frid och tröst,
Som uppfyller våra bröst!
Våra böner har du hört
Och vår själ med nåd berört;
Derför prise vi ditt namn,
Som oss öppnat har din famn!

2 Följ oss natt och följ oss dag
Med ditt nådes välbehag!
Skydda oss med Fadershand
Här uti vårt främlingsland!
Fräls oss ifrån synden väl,
Heliggjör vår hela själ!
Stadigt i vårt hjerta bo,
Gif oss sist en evig ro!

145

C. M.

Guds barns hvila.

PRIS vare Gud! det finns en ro
Af salighet och frid,
Som kan i själen ostörd bo
Allre'n i denna tid.

2 En hvila ifrån tviflens qval
Och syndens bittra rot;
Och från bekymmer utan tal
I ständig syndabot.

3 Der är en hvila, ljuf och söt,
När Gud i hjertat bor;
En hvila i hans nådesköt,
Så salig, dyr och stor.

4 När blodet har sin fria gång,
Och själen ser sig ren;
Jag då till lof och pris och sång
Ej kan förblifva sen.

5 O, ljufva hvila, himlaro—
Hur lycklig gör du mig!
Min Jesus tagit hos mig bo,
Och *nu* han frälsar mig.

6 O, lemna ej en tomhet qvar,
Men fyll min hela själ—
O Jesu Christ—som nådig var,
Och gjorde allt så väl!

146 P. M.

Rum i paradiset.

PÅ andra sidan grafvens rand
Vi nå vårt hem i Edens land;
Och der i paradisets sal
Vi finna fröjder utan tal.

CHOR. Sälla dag, sälla dag,
När Jesus öppnade dess port!
Ej fattas rum, ty ordet lär,
Att Jesus rum bereder der;
Och den sig här i blodet tvår,
Han der en herrlig boning får.

2 Medvandrare, o skynden Er
Med glada steg till hemmet der!
Lustgårdens skönhet, der i höjd,
Oss väntar med sin rena fröjd.

3 Men Jesus vare evigt pris
För himlens sköna paradis!
Och för all sällhet, som der är,
Och att vår väg nu dit upp bär!

147 L. M. 87, 87.

Riket kommer.

RIKET kommer, dagen stundar,
Morgonrodnan visar sig,—
Snart vi skåda detta under
Som så fröjdar innerlig.
Riket kommer med sin sällhet,
Riket kommer med sin fröjd;
Riket kommer i sin skönhet—
Kommer snart från Gud i höjd.

2 Riket kommer med sitt manna,
Med det gömda, bästa vin;
Riket kommer för att stanna
Med all himlaglädjen sin.
Riket kommer för att dvälja
Ibland oss med frid och ljus;
Riket kommer att förtälja
Oss om allt i Fadrens hus.

3 Riket kommer för att löna
Jesu trogna tjenare;
Ja—det kommer för att kröna
Alla, som arbetade.

Riket kommer barnens lycka
Att fullkomligt fylla opp,
Att naturen herrligt smycka,
Och fullborda hvarje hopp.

Riket kommer för att gifva
Mer än tanke har förstått,
Mer än tunga kan beskrifva,
Ja—än engel har förmått.
Riket kommer lifsens källor
Att upplåta för vår själ;
Riket kommer—glädjen vällar!
Allt skall blifva evigt väl!

5 Riket kommer—hvad—om striden
Räcker än i åren lång?
Det gör, ingenting om tiden
Är fördold af Rikets Kung.
Dagen är dock fast besluten
Uti hemlighetens råd;
Och när tiden är förfluten,
Är den här med all sin nåd.

148

P. M. 87, 87.

Sabbathshvila.

SABBATHSHVILA—helig hvila—
Bjuds af Gud åt jordens män;
Må vi då till honom ila,
Ty han bjuder nåd igen!
Ty med hvarje sabbathsrandning
Går ock nådasolen opp;
Må då denna Gudasanning
Skänka oss förnyadt hopp!

2 Du, som bor i ljusets länder,
Och dock glömmer ej vår jord!
Upp till dig vi våra händer
Sträcka nu, och tro ditt ord.
Våra hjertan fyll med friden,
Tänd din eld i våra bröst:
Att vi här i nådatiden
Tjena dig med salig tröst!

3 Med ditt lifsljus oss bestråla,
I vårt sinne skrif din lag;
All din kärlek för oss måla
Klart, på denna sabbathsdag!
Sök ock arma syndaträlen,
Att han flyr från villans stig;
Må han känna djupt i själen
Att der finnes nåd hos dig!

4 Låt dig finnas af det hjerta
Som nu söker nåd för nåd,
Som, i syndaångrens smärta,
Stygges vid sitt öfverdåd!
Klart försoningsnåden visa,
Må förlåtelse bli känd;
Gif den sorgsna själen lisa,
Barnaskapets anda sänd!

5 Låt i dag i alla länder
Mäktigt frälsningsbud bli spordt;
Styrk du vingårdsmännens händer,
Också dem på hednisk ort!

Må en väldig ström från ofvan
Af din Anda gjutas ner,
Att vår Jesus, Gudagåfvan,
Blifver känd allt mer och mer!

149 P. M. 87, 87.

Sabbathsafton.

SABBATHSAFTON, dufvovinge!
Låt oss känna fridens fläkt;
Ner från himlen du oss bringe
Glädje, klädd i helig drägt;
Att vår Gud vi må lofsjunga,
Och uppstämma heligt pris;
Tills vi med förklarad tunga
Sjunga få i paradis!

2 Sabbathafton! hos oss gästa
Nu i heligt fridsförbund;
Kom att Sarons blommor fästa
På oss denna aftonstund!
Låt dess vällukt kring oss dofta
Med ett saligt välbehag,
Såsom vi förnummit ofta
Uppå Herrans helga dag!

150 P. M. 8 lin. 10.

Salig, ja—salig!

SALIG, ja salig re'n går jag i tro
Dit, der de sälla förklarade bo;
Englar i höjden med harpornas spel
Bjuda mig komma och taga min del.

Snart uti höjden jag finner min ro,
Der hvarest Jesus tillreder mitt bo;
Då ej som främling jag längre här går—
Jag uti himlen snart landstiga får.

2 Vänner, mång' tusend', re'n hamnat i
höjd,
Och nu de sjunga i jublande fröjd;
Önska mig, salig, att skynda mig fram
För att i sången beprisa Guds Lam.
Ljufva melodiska sånger jag hör,
Klingande harpor—de saligas chör;
Himmelens rymder genljuda af pris—
Salig jag skyndar till Guds paradis.

3 Hväss dina vapen, o död, och slå till!
Helvetesfurste försök hvad du vill!
Jesus i blodet förlossning mig gett,
Himmelska fröjden jag redan har sett.
Salig jag blickar mot himmelens sky—
Nattliga skuggor för dagsranden fly;
Solen upprinner i klarhetens skrud—
Salig, ja salig jag vandrar till Gud!

151 L. M.

Synderskan vid Jesu fot.

SE synderskan vid Jesu fot
I fariseen Simons hus!
Om du vill se en syndabot—
Här har du den i ordets ljus.

2 Se synderskan vid Jesu fot!
Hon känner rummet heligt är;
Hon hafver syndat Gud emot—
Och derför dit sin nöd hon bär.

3 Se synderskan vid Jesu fot!
Vi skåda mer än ånger der;
Ty alltid uti sådan bot
Der *tro* och *hopp* och *kärlek* är.

4 Se synderskan vid Jesu fot!
Vid foten af Guds dyra Lam
Hon endast vill ta nåd emot
För döden hans på korsets stam.

5 Se synderskan vid Jesu fot!
Det är ej fåfängt bida der:
Förlåtelse hon tar emot—
Ja, hon får allt hvad hon begär!

6 Hon bar sin synd till Jesum fram,
Och fick mottaga nåd för nåd;
Hon trodde lydigt på Guds Lam—
Omfattande Guds frälsningsråd!

7 En herrlig klädnad hon nu bär
Och segerpalm uti sin hand,
Och evigt nu lycksalig är
I herrlighetens fröjdeland.

8 Du som af ånger gråter nu,
Och lifvet ditt förtappadt ser:
Till Jesu fot ock komme du,
Ty der Guds nåd emot dig ler!

152

P. M. 87, 87.

Segersång.

SEGRANDE igenom tiden
Går jag trygg vid Jesu hand;
Bortom farorna och striden
Ser jag redan hemmets strand.

2 Blodbestänkta skaror vandra
Denna stig vid *ordets* ljus,
Och vi hälsa gladt hvarandra
På vår väg till Fadrens hus.

3 Ljusets barn hvarandra känna,
Prisa Gud på samma vis;
Vägen som de vandra, denna,
Leder dem till paradis.

4 Ty Guds heliga insegel—
Korsets tecken—skiljer oss
Från den verld, hvars lefnadsregel
Skrefs vid lögnens afgrunsbloss.

5 Mäktigt svallar stridens bölja,
Evigt lif det gäller här;
Den som bäfvar kan ej följa
Jesu trogna kämpahär.

6 Seger, seger genom trona,
Lofvad är af Jesus Christ;
Sedan ger han lifsens krona
Uti herrligheten sist.

153

L. M.

Han är i nöd vår sökra hamn.

SI, *Jesus*, är det enda namn,
Som är i nöd vår säkra hamn.
Igenom honom få vi nåd,
Och finne på det bästa råd.

2 Igenom honom, Sonen huld,
Gud har borttagit all vår skuld;
Vår nöd han såg och skyndade
Att, till vår hjelp, sig sjelf utge.

3 Guds eviga rättfärdighet,
Till fallna barnens salighet,
Han uti ljuset hade fram
Och blef all verldens Offerlam.

4 Pris vare dig, o Jesu god,
För frälsningen uti ditt blod!
Pris vare dig för lifsens ord,,
För dopet samt för nådens bord!

154

P. M. 11, 10. 11, 10.

Nyårsönskning!

SI! än ett år oss Herren hafver gifvit—
O, blifve det välsignadt för en hvar;
Må han, som våra namn i *boken* skrifvit,
Oss leda uppå himlavägen klar!

2 Jag önskar dig Guds Anda ifrån ofvan,
Som mer och mer förklarar dig Guds Son;
Att du må salig bli' af denna gåfvan,
Då jordiskt godt här endast är ett lån!

3 Jag önskar dig en tro som berg försätter
Och öfvervinner verldens falska prakt;
Som mättar själen med Guds nåderätter,
Och som med Gud i bönen hafver makt!

4 Jag önskar dig ett hopp som aldrig svigtar
I motgångstid, men har sin ankargrund
Der Jesus är, och ögat ditåt rigtar,
Och tåligt väntar sin förlossningsstund!

5 Jag önskar dig Guds kärleks klara flam ma.
Som likt en eld upptänder all din själ;
Och som till Jesus alltid blir den samma,
Och som uppoffrar sig för bröders väl!

155

P. M. 11, 10, 11, 10.

Sjunga om Jesus.

SJUNGA om Jesus, ja, sjunga om Jesus,
Sjunga om honom jag vill hvar jag går.
Visa den fallne till Frälsaren kära
Hvarest han nåd och förlåtelse får.
Jag uti detta mitt nöje har funnit
Att få omtala hans kärlek så huld;
Jag genom blodet förlossning har vunnit,
Ty han på korset betalte min skuld.

2 Sjunga en sång till min Jesus hängifven,
Lyftande själen i toner af fröjd;
Sådan min lust genom nåden är blifven,
Sjunga härnere som ofvan i höjd.

Hjertat i lofsång till honom nu sänder
Känslor af pris och af lof utan tal;
Och på dess vinge min tanke anländer
Ofta der uppe i ärones sal.

3 Sjunga om Jesus, Förlossaren dyra,
Evigt skall blifva min fröjd och min lust;
Jag till det landet min kosa vill styra,
Hvarest de sjunga på Canaans kust.
Sjunga om Jesus i heliga toner—
Sjunga om honom, det är mitt begär;
Snart uti himmelens ljusklädda zoner
Får jaf lofsjunga min Frälsare kär.

156 C. M.

Herrans pris.

SKALL jag då ensam vara stum
Då allt beprisar Gud,
Då, när på hvarje ort och rum,
Jag hör hans äras ljud?

2 Ty vinden i sitt milda sus
Och stormen i sin makt,
Och Solen i sitt klara ljus—
Guds pris i dagen laggt.

3 Och fogeln prisar i sin sång,
Och blomman i sin skrud;
Naturen, i sin fägring mång',
Bär lof och pris till Gud.

4 Dock menskan, som sin frälsning fann
I Jesu Christi blod,
Hon bättre än all verlden kan
Lofsjunga Herren god.

5 Skall jag då ensam vara stum
Då allt beprisar Gud,
Då, när på hvarje ort och rum,
Jag hör hans äras ljud?

157 P. M.

Bär ditt kors!

SKALL Jesus bära kors allen'
Och verlden all gå fri?
Nej! kors det finns för hvar och en,
Ett kors finns ock för mig.

CHOR. Låt oss aldrig bry oss om verldens hån och förakt,
Ty korsvägen måste vi gå;
Det skall endast gifva kronan dess klarare prakt
När krönta ur striden vi gå!

2 Skall Jesus trampa korsets stig,
Och jag på rosor gå?
Är det Guds vilja här om mig,
Och säger ordet så?

3 Nej! vill jag vinna himlens frid,
Jag Jesus likna må;
Och söka denna korta tid,
Att i Hans fotspår gå.

4 Gif nåd och kraft, o Herre god,
Att jag på jorden här
Må ta' mitt kors med tålamod
Och bära kronan der.

5 Då i den sida, hvita skrud,
Med lifvets krona krönt,
Jag prisa skall min Kung och Gud
För korset som jag rönt.

158

P. M.

Sjöresan.

SKEPPET re'n gungar på svallande våg,
Vi hemåt gå, hemåt gå.
Tiden, så rastlös, påskyndar vårt tåg,
Vi hemåt gå, hemåt gå.
Vi hafva funnit i honom en Far,
Som oss tillredt himlaboningen klar;
Och den han lofvat till trogna enhvar,
Vi hemåt gå, hemåt gå.

2 Häftiga stormar visst rasa ibland,
Vi hemåt gå, hemåt gå;
Men der framför är en skinande strand,
Vi hemåt gå, hemåt gå.
Stadigt, o Styrman, håll rodret i hand!
Lyckligt vi då skola hinna vårt land;
Vänner oss vänta på hemlandets strand,
Vi hemåt gå, hemåt gå.

3 Verlden vi bjuda: O kom med oss, kom!
Vi hemåt gå, hemåt gå;
Kom stig ombord—ifrån synden vänd om!
Vi hemåt gå, hemåt gå.

Du som så länge din syndbörda bar,
Ej såg att Jesus din Frälsare var—
Kom—han vill göra från skulden dig klar!
Vi hemåt gå, hemåt gå.

4 Tiden snart ändas och verlden förgås,
Vi hemåt gå, hemåt gå.
Kom nu i dag, kom, nu frälsning kan fås,
Vi hemåt gå, hemåt gå.
Plats nu ombord, på vårt skepp du kan få,
Bibeln, vårt sjökort, du kan lita på;
Till Guds Jerusalem, kom, med oss gå!
Vi hemåt gå, hemåt gå.

5 När vi inlupit i hamnen med frid—
Vi hunnit hem, hunnit hem;
Seger vi vunnit i pröfningens tid,
Vi hunnit hem, hunnit hem.
Frälsta vi stå då på stranden till slut,
Faran är öfver och vi kämpat ut,
Evigt vi sjunga: nu pris vare Gud,—
Vi hunnit hem, hunnit hem!

159

P. M. 76, 76.

Yttersta dagen.

SNART Domedag skall komma
I allt sitt majestät;
Då undfå Herrans fromma
Fulländad salighet.
De då till riket tåga,
Som Jesus har beredt;
Der herrlighet skall låga,
Som intet öga sett.

CHOR. De då till Jesu ära
Få hvita mantlar bära,
Och prisa Fadren kära
Som allt af nåde skänkt.

2 Du sälla dag, välkommen—
Vi längta till dig hän!
Vi rädas ej för domen
Se'n Jesus blef vår vän.
Du skall ditt utslag fälla
I full rättfärdighet,
För barnen, frälsta, sälla,
Till ändlös salighet.

3 Den som i blodet rening
Hos Jesus funnit har,
Och står i full förening
Med Gud, sin himlafar—
Han skall med Jesus vandra
På himlens sköna fält;
Och der, med helgon andra,
Få bo i landet sällt.

4 Den saliggjorda anden
Skall bo i herrligt hus,
Och der i fröjdelanden
Indricka evigt ljus.
Den dagen snart skall randas,
Som detta med sig för—
Jag redan glädjen andas,
Jag redan sången hör!

160

L. M.

Vi förgäta det tillrygga är.

SOM när den trötte vandringsman
Ifrån en höjd med glädje ser
Sitt hem, hvar han sig hvila kan,
Der frid och fröjd mot honom ler,—

2 Så christen pilgrim ofta får
I trone skåda lifsens land;
Och, styrkt, han modigt framåt går
Att ta' sitt pris ur Jesu hand.

3 Och hoppet reser anden opp—
Förgäter det tillrygga är;
Ej något hindra får hans lopp—
Ej stannar förr'n han kronan bär.

4 O Herre, styrk vårt hopp, vår tro,
Oss fyll med Guda-kärleken,
Så skola vi med helgon bo
Till slut hos dig i himmelen!

161

P. M.

Lammets bröllop snart skall firas.

SNART komma skall den sälla påska-
dagen
Då jordens natt skall fly för evigt ljus;
Ty döden sjelf blef utaf Jesus slagen,
Och Bruden snart utgår ur grafvens hus.

Brudgummen åter
Sig skåda låter,
Kronan med sig bär.
Snart komma skall den sälla påskadagen
Då frälsta bruden krönt och sirad är.

2 Hon är den qvinnan, som är *klädd med solen*
Och *håller månan under tvagen fot;*
Tolf-stjerne-kronan är tillredd vid "stolen",
Sitt hem hon får på nya jordens klot.
Bröllopet stundar
I Edens lundar
Under lifsens träd.
Hon är den qvinnan som är klädd med solen;—
O menskosjäl, i denna drägt dig kläd!

3 Snart kommer han, som pånyttfödt mitt hjerta
Och sig en boning uti det beredt,
Han, som för mig har lidit dödsens smärta,
Hvars nådesunder anden min har sett.
Jag hade syndat,
Men han sig skyndat
Att sig nådig te.
Snart kommer han, som pånyttfödt mitt hjerta,
Att brudelott åt mig i riket ge.

4 Snart solen strålar öfver nya jorden,
Och solklädd brud der får med Jesus bo.
När hennes pröfvotid är ändad vorden,
Hon skall vid lifsens källor finna ro.

Då Fadershanden
I fröjdelanden
Torkar tåren bort.
Snart solen strålar öfver nya jorden,
Hvars salighet vi redan hafva sport.

5 O, Christi Brud, din bröllopsdag tillstundar—
Derföre dig tillred till denna fest!
Se till att du ej sofver eller blundar,
Men bjud all verlden med till brölloppgäst!
Låt oljan klara
I lampan vara—
Jesus kommer snart!
O, Christi Brud! din bröllopsdag tillstundar,
Din salighet snart skådas uppenbart.

162

P. M. 67, 76.

Afskeds sång.

SNART må jag afsked taga,
Jag här ej stanna må,
Och mig i ordning laga
Att öfver floden gå!
Min resa gäller landet,
Hvar de "förstfödda" bo;
Min Jesus lossar bandet,
Och ger mig sjelf sin ro.

2 Nog må väl jag ock sjunga
Med glädje och med fröjd,
Och med förlossad tunga
Fortsätta der i höjd:

Ty Jesus har mig tvagit
Uti sitt dyra blod;
Min ovän han nedslagit
Och rest mitt sjunkna mod.

3 Min tro sin hvila funnit,
Guds kärlek mig uppfyllt;
Ty han mig nåd förkunnat
Fast jag det ej förskyllt.
Jag Jesus har att lofva
För sådan salighet;
Gud tacka för den gåfva
I tid och evighet!

163

P. M. 87, 87, 887.

Lösen.

SOM Simson i sin stora makt
Har krossat Gazas fängsel,
Och utgått fri och med sig bragt
Båd porten och dess stängsel,
Och öppnat vägen för en hvar
Som ville ut—så Jesus har
Oss arma nu förlossat.

2 Nu satan har sitt välde mist
Och det är Christi vordet;
Och hvarje syndare förvisst,
Som nu vill lyda ordet,
Skall finna nåd, barmhertighet
Och salig fröjd i evighet—
Igenom tron på Jesus.

3 Ty lösen af vår Jesus blef
På korset riktigt gulden,
Att Gud utur sitt fordringsbref
Utstryka kunde skulden.
Den som sig nu omvänder här
Och all sin synd till Jesns bär,
Fullkomllg nåde finner.

4 Och Gud ske tack och evigt pris
Att vi fått sådant veta,
Och slippa uppå blindas vis
Vår väg i mörkret leta!
På himlen strålar nådens sol,
Och budskapet från pol till pol
Når alla folk och länder.

5 Så är nu allas sak så klar
Och god i himlen vorden;
Men, ack! så långt ifrån den har
Ock blifvit det på jorden.
Ty här går mången lustans träl
Och reder åt sin arma själ
Ett rum i mörkrets boning.

6 Och mången ännu envist vill
Sin egen skuld uppgöra,
Liksom det ej skull' räcka till,
Som Jesus fått utföra.
Men Gud ej sådant aktar på;
Den endast större dom skall få,
Som blodet nu föraktar.

7 Och du, som ännu sluter till
För detta ljus ditt öga!
Du får då dö, om dö du vill;
Dock vet—uti det höga
Der är beredt åt dig ett rum,
Och uti Evangelium
Dig Jesus det tillbjuder.

164 P. M.

Sorg efter Guds sinne.

SORGSEN, modfälld, trött, vanmäktig—
Fattig, naken, blind och död,
Vill jag fly till dig, o Jesu!
För att frälsas från min nöd.

CHOR. Allt försakar jag för Jesus:
Ty blott han mig rädda kan.
Till hans kors jag nu mig kastar—
Jesus är min Frälsarman.

2 Låt din Andas reningsflamma
Rensa ut allt syndigt slagg,
Att din nåd för själen arma
Blifva må en himmelsk dagg!

3 Jesu! skrif med eget finger
Sjelf din frid uti min själ!
Din förlåtelse blott gäller,—
Då först blir mig allting väl.

4 Ja, o Jesu! jag vill tro det,
Jag vill lita på ditt ord;
Ty ditt ljufva nådelöfte
Är till mig ett tröstens bord.

165

L. M.

Vår ledstjerna.

STATT upp, o Zion, och lofsjung
Din Frälsare, profet och kung!
Höj upp din röst i helig fröjd—
Lofsjung din Gud i himmels höjd!
Han sände dig sin stjerna klar
Och viste dig hvar räddning var:
Den stjernan kom från östern fram
Och viste vägen till Guds Lam.

2 Hans ord—det dyra lifsens ord—
Som han oss sände på vår jord,
Det är vår stjerna, lykta, ljus,
Och visar väg till Fadrens hus.
I sorg och nöd det trösta kan
Och resa upp hvar fallen man;
Det hafver löften för enhvar,
Som till Guds Lam sin tillflykt tar.

3 O, huru klar den stjernan går!
Ack, låt oss följa hennes spår!
För henne nattens skuggor fly,
Och ljus och klar blir himlens sky.
Igenom hennes himlaglans
Den rätta vägen igenfanns.—
Du hjerta, som förtvifladt är,
Följ stjernan—nådebud hon bär!

4 Lys, helga stjerna, mild och ren!
Sprid öfverallt ditt klarhetssken,
Tills hvarje man kring jordens klot
Sig böjer ned vid Jesu fot!—

Statt upp, o Zion, och lofsjung
Din Frälsare, Profet och Kung,
Som har dig tändt ditt himlaljus,
Och leder dig till Fadrens hus!

166

P. M. 76, 76.

Stån upp för Jesus!

STÅN upp, stån upp för Jesus
I korsets krigare,
Ty genom blodsbaneret
I blifven segrare!
Från seger och till seger
Hans här skall blifva ledd,
Tills ingen mer fiende
På fältet blifver sedd.

CHOR. Stån upp med fröjd,
Stån upp med fröjd för Jesus!
Stån upp med fröjd,
Stån upp med fröjd för Jesus!

2 Stån upp, stån upp för Jesus,
Ty stridsbasunen hörs;
Fort skynden Er i striden
Ty den med framgång förs!
O, skynden att för Jesus
Fienden lägga ner,
Och frukten icke faran:
Ty segren mot Er ler!

3 Stån upp, stån upp för Jesus
Iklädde Herrans kraft:
Ty menskans egen styrka
Har aldrig framgång haft!

Tag Andans vapenrustning
Af sköld och hjelm och svärd,
Och, på din post, var vaken
I denna ondskans verld!

4 Stån upp, stån upp för Jesus,
Ty striden blir ej lång:
I dag du hör stridsropet,
I morgon segrens sång!
Och segraren med kronan
Ur striden krönt skall gå,
Med herrlighetens konung
Han skall regera då.

167 S. M.

Fröjdesång.

STÄM upp din fröjdesång
På himmelsk melodi;
Låt verlden deraf echo ge
Ty nåden den är fri!

2 Lofsjung din Herre Gud,
Och Sonen, som blef död
Att frälsa arma syndare
Från evig pinas nöd!

3 På thronen nåden satt
Och vreden stilla stod,
När ende Sonen sändes, att
Oss lösa med sitt blod.

4 Borttorka sorgens tår—
Ej hopplös ångest när!
Guds kärlekshjerta för dig slår,
Ty han försonad är.

168

C. M.

Säg, hvar?

SÄG, hvar i denna mörka verld
Få trötta hjertan frid;
Hvart fly de undan hennes flärd,
Och undan inre strid?

2 Till honom, som så nåderik
Guds kärleks härold var,
Och som, sin Fader alltid lik,
Guds frid till jorden bar.

3 Till honom, som i heligt nit
Och lydnad för Guds bud,
Arbetade med himmelsk flit
Att vinna barn åt Gud.

4 Till Jesu Christi blod och sår
Det trötta hjertat flyr—
Der vederqvickelse det får,
Hos Frälsaren så dyr.

169

P. M.

Farväl!

TILL den strand, till det land hvarest vågen ej slår,
Hvarest jordlifvets storm tystnat har,
Hvarest mödor och nöd, hvar ej suck eller tår
Funno väg genom perlporten, klar— :,:
Till *det* landet jag ilar med längtande själ,
Och till verlden jag bjuder—farväl!

2 Till den strand, till det land, hvarest blodtvagnas sång
Allaredan till Gud stiger opp,
Jag har fattat beslut att, med pilgrimer mång,
Tränga fram uti lefvande hopp, :,:
Till det landet jag ilar med längtande själ,
Och till synden jag bjudit—farväl!

3 På den strand, i det land, ibland englarnas mängd,
Jesu trogna från jord funnit hem;
Jag min kosa ock styrt att, i ljusrymders ängd,
Få min saliga hvila bland dem, :,:
Till det landet jag ilar med längtande själ,
Och till allt utaf jorden—farväl!

4 Till den strand, till det land låt oss gladt följas åt,
Låt vår bön och vår sång blifva varm;
Låt oss bistå hvarandra i glädje och gråt
Att Guds kärlek må bo i vår barm! :,:
Till det land låt oss skynda med längtande själ!
Der Guds barn aldrig bjuda—farväl!

170

P. M. 4 lin. 11.

Fröjd i Jesus.

TILL dig, o min Jesu! till dig vill jag fly,
Ty evigt din nåd och din kärlek är ny;
Ja! du är min Konung, min Herre och Gud,
Och jag är din kära, din dyrköpta brud.

2 Marterande tvifvel, farväl—o, farväl!
I lof och tillbedjan sig lyftar min själ;
Och lyssnar nu endast till Frälsarens röst,
Som fyller mitt hjerta med glädje och tröst.

3 Och lyser den himmelska solen så väl—
Ej mörker och dimmor omgifva min själ.
O Jesu! jag, salig, då prisar din nåd,
Som städse mig leder i råd och i dåd.

4 Se'n du blef min glädje, mitt A och mitt
O—
Jag söker ej mera i verlden min ro;
Jag fruktar ej grafven, hur mörk den än är,
Ty du är mitt hopp och mitt lif äfven der.

5 Framför mig, omkring mig, uppöfver
mig—ack!
Jag finner blott kärlek och manas till tack.
O, kunde jag högre beprisa ändå
Den nåd, som mig följer hvarhelst jag må gå!

171 L. M. 87, 87.

Den barmhertige Samariten.

TILL Jericho jag gick en dag
Och föll i röfvar'händer;
Min själ de gåfvo slag på slag
I dessa syndens länder.

2 Min Jesus fann mig i mitt blod
Och mildt mig räckte handen,
Och mina sår förbandt, så god,
Med Guda-kärleksbanden.

3 Och vin och olja göt han in—
Och snart så läktes såren.
Han sade: „Du skall blifva min,
Jag räknar dig bland fåren."

4 Och ho kan tala om den fröjd
Som nu mitt hjerta fyllde,
Som skänktes mig från himmels höjd—
Fast jag den ej förskyllde!

5 Så har jag funnit ankargrund
I Jesu kärleksunder;
Jag salig är i denna stund—
Dock bättre ännu stundar.

6 Farväl, o verld, farväl med dig—
Min Jesus jag utväljer;
Ty han för mig utgifvit sig—
För hans skull allt jag säljer!

172 P. M.

Guds stad.

TILL lefvande Guds stad
Jag vandrar nu så glad—
Till Zions berg!
Ty Guds Jerusalem
Är nu mitt sälla hem;—
Jag skall få bo med dem
Som sjunga der.

2 Der englaskaror mång'
Med harpospel och sång
Lofsjunga Gud.

Förstfödda Herrans män
Ock der i himmelen
Delta' i lofsången
Med fröjdeljud.

3 All verldens domare,
Som lön och straff skall ge,
Min Fader är.
Mig Fader, Son och And'
Ledsaga med sin hand
Till Salems fröjdeland;—
Guds barn jag är!

4 En skara står ock der,
Som nu fullkomlig är,
Rättfärdiggjord.
Ej fläck på dem du ser,
Ej brist sig hos dem ter;—
Jag mig till dem beger
På Herrans ord.

5 Hos Jesus allt jag fick,
När jag till honom gick—
Fick nåd för nåd;
Mitt barnaskap, och allt
Som Jesus har betalt;—
Mig Gud af nåd utvalt
Uti sitt råd.

6 I Testamentets blod,
Som gjort min sak så god,
Jag rening fann.

Tack vare Gud i höjd
För paradisets fröjd!
Nu sjunger jag fornöjd:
Pris ske Guds Lam!

173 C. M.

Tron.

TRON verkar i oss ödmjukhet,
Gör egen dygd till skam;
Förkastar sjelfrättfärdighet
Och hvilar vid Guds Lam.

2 Tron verkar i oss kraft och mod,
Dock sjelf ej äran tar;
Ty det är köpt med Jesu blod
Hvad hon oss gifvit har.

3 Tron eger intet sjelf, men får
Af Herren allt; och si!
Vår salighet deri består
Att gåfvan är helt fri.

4 I Jesu lidande fann hon
Guds stora kärleksråd,
Så är vår frälsning genom tron,
Och tron är sjelf af nåd.

174 P. M. 87, 87.

Si Guds Lam!

TRYCKTA hjerta, fäst ditt öga
På Guds Lam, som synden bär;
Si, det kom från himlen höga,
Och för dig det sargadt är!

Såg du nånsin sådan smärta,
  Såg du nånsin sådan nöd?
Si Guds Lam, betryckta hjerta—
  Frälsning flyter från dess död!

2 Si Guds Lam, se hur det plågas,
  Ängslas, ber och svettas blod;
Straffets tyngd uppå det rågas—
  Tryckta själ, o fatta mod!
Såg du nånsin sådan kärlek?—
  Detta led det allt för dig;
Bär då tåligt, själ, dess smälek,
  Gå med det på korsets stig!

3 Si Guds Lam, betryckta hjerta,
  Följ med det till Golgatha!
Hvarför denna bittra smärta,
  Hvarför dessa plågorna?
Hvems är skulden?—menska svara!
  Hvarför dör Guds Son, så huld?
Var det ej att du skull' vara
  Frälst från syndens makt och skuld?

4 Si, hur purpurröda bloden
  Strömmar ur hans många sår!
Tryckta själ! uti den floden
  Du fullkomlig rening får.
Hvarje fläck af syndens smitta
  Kan aftvås i Jesu blod;
Salig den, som erfar detta,
  Han med frid kan möta Gud!

5 Trycker synden än ditt hjerta,
Qväljer ängslan än ditt bröst?
Kära själ, si Lammets smärta,
Lyssna till dess milda röst!
Fly till källan som upprinner
Från dess öppna sidosår;
Der din myckna synd försvinner,
Du fullkomlig frid der får!

175

P. M. 8 lin. 7.

Träng dig fram!

TRÄNG dig fram till trångan port,
Dröj ej till en annan dag!
Mången nu på himmelsk ort
Står, som lydde nådens lag.
Derför: syndig som du är
Modigt gå till Jesus fram;
All din syndanöd frambär
Till det blödande Guds Lam!

2 Träng dig genom trångan port,
Stanna ej i tviflans land!
Jesus, som du väl har sport,
Ber för dig på Fadrens hand.
Ser du ej: vid korsets träd
Syndregistret naglat är?
Derför, sorgsna själ dig gläd
Och all nöd till Jesus bär!

3 Träng dig genom, tro just nu,
Vänta ej på slägt och vän;
Bjud farväl till verlden, du,—
Kom gå med till himmelen!

Kom! Snart domsbasunen blås—
Himlen *då* är stängd igen;
Nu Guds nåde fritt kan fås
Af den störste syndaren.

176

P. M. 10, 11.

Den ljufva tanken.

TÄNK när en gång den dimma är för
svunnen,
Det mörker, som omhöljer lifvet här;
Och när den dagen är för oss upprunnen,
Der Gud och Lammet evigt solen är!

2 Tänk när för mig är löst hvar jordens
gåta,
Hvart ängsligt "*hvarför*", som jag grubblat
på;
När de fördolda djupen sig upplåta
Och jag får Herrans vägar klart förstå!

3 Tänk ännu mer—när med förklaradt öga
Jag honom ser, som här jag trodde på;
Tänk—när jag der uti det ljusa höga
Får evigt säll uti hans åsyn stå!

4 Det kommer allt för den, som funnit
vägen,
För den i Christo all sin sällhet fann.
O Gud! det är ju visst—ej blott en sägen—
Du sjelf det sagt, och du ej ljuga kan.

177

P. M. 87, 87.

Påsksång.

UPP min tunga att lofsjunga
Hjelten, som på korsets stam
För oss blödde, led och dödde,
Som ett menlöst offerlam!
Segerkrönt han gick ur griften
Till vår själs rättfärdighet,
Och fullbordade så skriften—
Oss till evig salighet.

2 Han fullgjorde hvad vi borde,
Till försoning för vårt fall;
Och att oss från synden frälsa
Blifvit har hans Medlar'kall.
Lifsens väg han öppen lade
Till sin Faders hulda bröst,
Och sin kärlek oss tillsade
Till osägligt salig tröst.

3 Ormens hufvud han har krossat,
"Davids nyckel" han nu bär:
Den är fri, som han förlossat,
Fri som barnens frihet är.
Om *han* öppnar—ho kan stänga,
Hvem kan sluta nådens port?
Om *han* sluter—ho kan tränga
Sig till Salems sälla ort!

4 Må vår tunga nu lofsjunga
Fadrens nåd och herrlighet;
Och hembära Sonen ära
Båd' i tid och evighet!

Prisa Sanningenes Anda,
Som oss leder vid sin hand;
Som oss kom, af nåd, tillhanda
Här uti vårt pröfningsland!

178

P. M. 10, 10. 11, 11.

Vak upp.

VAK upp, vak upp, hör på, ack, hör ett bud
Ifrån din Konung, från din Herre Gud!
Han som dock främst har rätten till ditt hjerta,
Han söker dig—kanhända än med smärta!

2 Han söker dig, och du slår dörren till;
Han klappar än, och du ej öppna vill!
Men tänk—om så du honom bortgå låter,
Att aldrig, aldrig mer han kommer åter!

3 Än är det tid, men kanske blott i dag,
Än står han der och hviskar: "det är jag."
Förspill då ej den dyra nådatiden—
Den är så vigtig, men så snart förliden!

4 Si nu är salighetens dag—si, nu
Står himlen dig till buds—hvi dröjer du?
Tänk om du snart inför din Herre träder,
Och han får se dig utan bröllopskläder!

5 Nu vill han in, förskjut ej honom då;
Betänk att lif och död bero derpå!
Ty endast den, som har Guds Son, har lifvet,
Och *lifvet är Guds Son*, så står det skrifvet.

179 S. M.

Lammets pris.

VAK upp och gladligt sjung
Den sången om Guds Lam!
Vak upp, stäm hjertat, gammal, ung,
Och prisa Jesu namn!

2 Sjung om hans kärlekshaf,
Sjung hans uppståndelse;
Sjung hur han sig i döden gaf
Att frälsa syndare!

3 Sjung, hur i blodig skrud,
För Herrans thron han står,
Och medlar mellan oss och Gud
Samt visar sina sår!

4 I folk, som tänken fram
Till staden Zion—sjung!
O, fröjdens i Guds dyra Lam,
Vår Frälsare och Kung!

5 Snart ljuder rösten hans:
"Kom hem du klena hjord;
Kom hem till herrlighetens glans,
Hem till din Faders bord!"

6 Der skall hvar själ en gång,
Som här blef Jesu brud,
Uppstämma i en högre sång
Till Lammet och vår Gud.

180

L. M.

Vak upp min själ, sjung Herrans pris!

VAK upp min själ, sjung Herrans pris,
Ty han, blott han, är god och vis;
Hans nåd oändlig, evig är,
Hans kärlek samma stämpel bär!

2 Vak upp min själ, höj glädjens ljud,
Sjung: *Ära vare himlens Gud!*
Han var, han är, han blifva skall—
Allsmäktig Gud—Gud öfver all.

3 Förgås skall himmel, haf och jord,
Bestå skall Herrans helga ord.
Vak upp min själ, sjung Jesu namn,
Det är en fri och säker hamn!

4 Vak upp min själ, fall ödmjukt ned
I stoftet, och din Gud tillbed!
Med himlens här statt upp och sjung:
Lof, pris och tack ske Ärans Kung!

181

P. M. 87, 87.

En ljusare dag.

VAKA upp, i trone skåda,
Morgontimman börjar gry!
Englaskaror ljufligt båda:
"Nattens mörker måste fly."

CHOR. Lyft ditt hufvud—dagen bräcker,
Snart du morgon skåda får!
Jorden ur sin slummer väckes,
Nattens mörker snart förgår.

2 Är du sorgsen, bäfvar anden,
Vandrar du i obehag?
Torka tåren: ljusningsranden
Bådar dig en herrlig dag!

3 Tyckes natten långsam vara,
Fruktar du för nederlag?
Frid skall följa utan fara—
Efter natten kommer dag.

4 Hvad—om krig och örlig skalla,
Pröfvas trona, är du svag?
Gud, din Fader, styrer alla—
Du skall se en bättre dag!

5 Låt då hjertat ledigt andas,
Änskönt ljuset än är matt;
Blicka upp—se dagen randas
Genom dunkelhetens natt!

182

P. M. 87, 87.

Pilgrimens sälla mål.

VANDRINGSmän! hvarthän bär resan,
Hvar och en har staf i hand?
Vi till Canaan ställa kosan,
Till Jehovas sälla land.
Öfver höjder, slätter, dalar
Framåt stadigt vandra vi;
Löftesordet oss hugsvalar
Och vi måste landet se.

2 Löftetsordet!—hvem har gifvet
Eder löfte till det land?
Det är uti "boken" skrifvit
Genom nådens Helge And'.
Derför glada vi framtåga,
Ingenting slår ned vårt mod;
Vi på Herrans löfte våga—
Borgen är oss Jesu blod.

3 Men om fiende på vägen
Skulle lura grymt på Er?
Himlens pilgrim ej förlägen
Är, när han på nåden ser.
Herren oss sin engel sänder,
Som oss följer hvart vi gå,
Som allt ondt ifrån oss vänder
Tills vi sälla målet nå.

4 Edor tro syns mycket eldig—
Hvad blir lönen för Ert mod?
Snöhvit klädnad, glädje väldig,
Dricka få af lifsens flod.
Evigt att i ljuset bada,
Evig lust och kraft och fröjd;
Gud han gör oss evigt glada
Uti herrlighetens höjd.

5 Är det sannt, som I mig sägen,
Så vill jag ock gå med Er.
Kom! Oss Bibeln visar vägen,
Evig fröjd emot oss ler.

Tusen sinom tusen vunnit
Seger uti Jesu blod,
Och till himlen redan hunnit—
Derför kom—o, fatta mod!

183 P. M.

Försoningen.

VERLDEN i Jesus försonad är vorden:
Han på sitt hjerta hvar syndare bar,
När på sitt kors mellan himlen och jorden
Han vår förlossning och skuldoffer var.
Skulden utplåntes när blodskällan flödde,
Syndaregistret vid korset han slog;
Domaren sjelf för dödsfångarna blödde—
Christi försoning blef alla oss nog.

2 Mildaste Jesu, min salighetsklippa!
Segren du vann—den har blifvit nu min.
Dig vare lof jag min otro fått slippa!
Jag står inskrifven i himlen som din.
Du mig i frihetens lag låtit blicka:
Snaran är sönder och fogeln är fri!
Mig den bevarande nåden tillskicka,
Att jag till ändan må trofast förbli!

184 P. M.

Vill du gå?

VI gå till det land för de helga och rena,
Till kärlekens hemvist, den saliga strand.
Du irrande själ uppå vägen den breda,
O säg, vill du gå till det himmelska land?

Vill du gå, vill du gå, vill du gå, vill du gå?
O säg, vill du gå till det himmelska land?

2 Friskt mod sälla pilgrim! det land är framför dig,
Och snart skall du hafva dess glädje i hand;
Vi snart vandra uppför den höjden så herrlig
Och njuta all fröjd i det himmelska land.

Vill du gå, vill du gå, vill du gå, vill du gå?
O säg, vill du gå till det himmelska land?

3 O syndare arm, vi dig icke förglömma;
Men som vi här vandra vi stanna ett grand;
O kom du till Jesus—han vill för dig ömma,
Och leda dig sjelf till det himmelska land.

Vill du gå, vill du gå, vill du gå, vill du gå?
O säg, vill du gå till det himmelska land?

185 L. M.

Bönemöte i templet.

VI nu till bön, i Jesu namn,
Församlas uti templets famn.
Vårt hopp till dig, o Jesu! står,
Från hvilken ljus och lif utgår.

2 Nu var oss när i denna stund,
Uttyd för oss ditt fridsförbund!
Upplyfta hvarje sjunket mod,
Och döp oss med din Anda god!

3 Vi tacke dig vår Frälsar'man,
Som fallen själ uppresa kan;
Och för all nåd vi fordom fått,
När vi till nådastolen gått!

4 Vi prise, vi tillbedje dig,
Vi äre dig evinnerlig!
Du är och blir vår salighet
Nu här, och der i evighet!

186

P. M.

Det Himmelska Jerusalem.

VIK fjerran all fruktan och sorg,
Snart hinna vi lyckligt i hamn!
Re'n syns för oss helgonens borg,—
Och evighets dagen går fram.
Snart flytta från jorden vi må,
Och styra till Fadren vårt lopp;
Till fäderneslandet vi gå,
Till Gud och till englarne opp.

2 Då ändas all sorg och besvär,
När rösten han ropar oss an:
"Den staden vi se stiga ner,
Som bruden beprydd för sin man."
Den staden är helig och ren,
Hvar sorgen ej visar sin drägt;
Ej skymt utaf synder och mehn,
Ej skugga af ondt,—ej en fläkt.

3 I trone vi skåda så huldt
Det nya Jerusalem här:
Dess murar af jaspis och guld;
Krystallen gör boningen skär;

Orörlig på klippan han står,
Som länge han stått der allre'n;
Och röjer sin mästares spår,
Samt lågar i herrlighets sken.

187 P. M.

Våga dig!

VÅGA dig dristelig,
Tro att Jesus vill frälsa dig!
Så är evige Fadrens råd:
Syndar'n frälsas af idel nåd,
Genom Guds enfödde Son. :,:

Våga dig dristelig,
Tro att Jesus vill frälsa dig!
Segren för dig han vunnit har,
Krossat ormen, som mäktig var,
Öppnat dig himmelens port. :,:

3 Våga dig dristelig,
Tro att Jesus vill frälsa dig!
Allt hvad lagen ej verka kan,
Allt hos dig, som han klagar an,
Detta tog Jesus på sig, :,:

4 Våga dig dristelig,
Tro att Jesus vill frälsa dig!
Du har intet blott synd och skam,
Undfå allt af Guds dyra Lam;
Rening i blodet tag mot. :,:

5 Våga dig dristelig,
Tro att Jesus vill frälsa dig!
O, hvad fröjd och hvad kraft har den,
Som fått allt uti Frälsaren!
Skynda dig nu till Guds Lam! :,:

188

P. M.

Vänd om, o syndare, vänd om!

VÄND om, o syndare, vänd om—
Nu Jesus kallar dig!
Med all din nöd till honom kom
Och fly från syndens stig!

CHOR. Nu är tid till att börja älska Gud,
Nu är tid till att börja älska Gud,
Nu är tid till att börja älska Gud,
Om du vill gå till himlen när du dör.

2 Den öppna famnen vinkar dig,
Kom, skynda dig deri;
Den är så god, så faderlig—
Kom, för att salig bli!

3 Si—Jesu blod, som för dig flöt,
Betalte all din skuld:
Så kasta dig i nådens sköt,
I fadersfamnen huld!

4 Din tår vill Fadren torka bort—
Den konsten kan han väl;
Till honom kom, dig skynda fort,
Att frälsad få din själ!

189

P. M.

Ära halleluja!

VÄRDIGT, värdigt är Guds Lam!
Värdigt, värdigt är Guds Lam!
Värdigt, värdigt är Guds Lam,
Som dödadt är!

CHOR. Ära, halleluja!
Ära, halleluja!
Ära, halleluja!
Pris ske vår Gud!

2 Upp min själ och sjung med fröjd,
Sjung Guds kärleks djup och höjd;
Sjung hvar själ, till andakt böjd:
Pris ske vår Gud!

3 Upp stäm harpan, gammal, ung!
Prisen Jesus, Edor Kung!
Helig, helig, helig sjung!
Pris ske vår Gud!

4 Sänd din Anda med ditt ord,
Låt din kärlek blifva spord;
Vederqvick ditt verk på jord,
Du dyra Lam!

5 Spänn din båge, hväss ditt svärd,
Visa nu en fallen verld
Att hon är i synden snärd,
O du Guds Lam!

6 Kom till fallna själar, kom!
Ropa: "syndare vänd om,
Annars drabbar dig min dom
På domens dag!"

7 Slå den största syadar'n ner,
Pressa nödrop från allt fler;
Höj ditt segrande baner,
Du rena Lam!

8 Låt dem känna syndens ve,
Låt dem qvida, gråta, be
Tills det blir nyfödelse,
Du hulda Lam!

9 Släpp dem intet, Jesu kär,
Förr än de förnimma här,
Att de frälst' och salig är
I dig Guds Lam!

10 Upp min själ var glad och sjung:
Jesus är din Gud och Kung!
Helig, helig, helig sjung!
Pris ske min Gud!

190 P. M.

Ordet.

ÄN en gång till Fadersbordet
Vi i Jesu namn få gå,
Lyssna till det dyra ordet
Hvarigenom tröst vi få.
Jesu! bryt du sjelf det bröd,
Blif oss när i lif och död!

2 Låt ditt helga himlamanna
Ständigt delas till oss ut
Genom Andan din, den sanna,
Tills vår bana här är slut!
  Jesu, du vår Frälsarman!
  Oss välsigna—du det kan!

3 Gud i Sonen oss utkorat
Utaf evigheters tid;
Och fast vi Guds bild förlorat,
Likväl gaf han nåd och frid.
  Derför vi evinnerlig,
  Gud barmhertig, prise dig!

LOFSÅNGER.

---

191 P. M. 8 lin. 7.

Guds och Jesu pris.

FADER, Son och Helge And',
Dig ske pris i alla land!
Dig ske lof för all din nåd,
För ditt stora frälsningsråd!
Vi ditt pris för frälsningen
Bära evigt fram igen;
Och ju mer af nåd vi få,
Bättre lof till dig skall gå.

2 Tack för Jesu blod och sår,
Hvarifrån all frälsning går;
Tack att Jesus lefver än
Och förblir vår bäste vän!
Pris ske dig, som döden slog,
När för oss du nådigt dog;
Tack att du uppstod igen
Och intagit himmelen!

192

P. M. 6 lin. 7.

Lofsång.

FADER! dina barn på jord
Hafva lyssnat till ditt ord.
Som uti en spegel klar
Vi der se dig uppenbar.
Vi nu prise högt ditt namn,
För din öppna nådesfamn!

2 Du i nåde på oss tänkt
Och en öppen himmel skänkt;
Du dig har förbarmat så
Att vi målet kunna nå.
Nu, med englar uti höjd,
Vi lofsjunga Gud med fröjd!

193

P. M. 87, 87.

Gud Jehova vare ära!

GUD Jehova vare ära,
Gud Jehova vare pris!
Till Jehova vi nu bära
Tack och lof på heligt vis!
Ty han har *vår* Gud förblifvit,
Öppnat oss en salig hamn;
Och han har, af nåd, inskrifvit
Uti lifsens bok vårt namn!

194

P. M. 87, 87.

Bönesång.

HERRE! nådigt oss välsigna
Och bevara i din frid!
Låt din Fadershand oss hägna
Uti nåden, all vår tid!

Värdes oss din nåde sända,
  Lys oss på din helga stig!
När vår vandring här har ända,
  Tag oss hem att prisa dig!

195 P. M. 87, 87.

Kom och lofva Gud Allsmäktig!

KOM och lofva Gud Allsmäktig,
  Som så stora under gör;
Som oss Fadershanden räckte
  Och från döden återför!
Han i skapelsen oss danat
  För ett högre, bättre land;
Och vår synd han nu afplanat
  Med sin kärleks frälsningshand.

2 Kom och prisa Gud Jehova
  För hans nåd och salighet!
Låt oss af allt hjerta lofva
  Honom uti evighet!
Pris och ära vare Herran,
  Fader, Son och Helge And'!
Tack ske honom när och fjerran,
  Lof och pris i alla land!

196 P. M. 87, 87.

Låt oss tacka, låt oss lofva!

LÅT oss tacka, låt oss lofva,
  Låt oss prisa Gud med fröjd;
Låt oss för hvar nådegåfva
  Tacka Gud i himmelshöjd!

Vårt Halleluja! vi sända
Upp med mäktigt fröjdeljud,
Glädjens blick vi uppåt vända
Till vår Fader och vår Gud.

2 Pris ske Fadren, Sonen, Anden,
Pris ske Gud Treenige,
Som oss räckte kärlekshanden
Och oss frälste från vårt ve!
Nu, som barn, vi få lofsjunga,
Lyckliggjorda af hans nåd;
Och med en förlossad tunga
Evigt prisa allt Guds råd!

197 L. M.

Honom vara evig ära!

ODÖDLIG ära, evigt pris
Ske Gud i himlens paradis!
Ske Fader, Son och Helge And'—
Treenig Gud—i alla land!

2 Vår fallna själ är nu förlöst
Och öfver oss Guds nåd utöst.
I Jesu Christi dyra blod
Vår sak har blifvit klar och god.

3 Han öppnat oss sin nådesfamn,
En trygg och salig fridens hamn.
Så sjunge vi af hjertans fröjd:
Pris vare Gud i himmelshöjd!

198

P. M.

Jesus paradiset öppnat.

O gläds min själ och sjung hans pris
O, Som öppnat dig det paradis,
Hvars port din synd tillslutit!
O, gläds att Gud förbarmar sig,
Och huld förnya vill med dig
Förbundet som var brutit!
Ära vare Gud i höjden!
Friden, fröjden,
Helig vilje
Sig från jorden aldrig skilje!

199

L. M.

Herrans pris.

PRIS vare Gud, som kärlek är,
Pris vare Gud på jorden här!
Pris vare Gud i englars land—
Pris Fader, Son och Helge And'!

200

P. M. 11, 10.

Amen!

AMEN nu sjunga båd' gamla och unga,
Amen vi höja med glädje och tröst!
Amen! sig fröjdar vår lyckliga tunga—
Gud har välsignat vårt bedjande bröst!

2 Amen! o Fader! du Sonen oss sände,
Amen! vår synd han ifrån oss borttog;
Amen! Han kärlek och nåd till oss vände,
Gud är vår Fader och vi hafva nog!

3 Amen! vi fostras af frälsande handen,
Amen! vi få nu den snöhvita skrud;
Amen! oss gifves den helgande Anden—
Amen, ja amen vår Fader och Gud!

REGISTER.

No.

LOFSANGER.